

RAST 39 NA TRIGLAVU

V resnici samo skupinica,
ki nam je poslala
fotografijo.

Foto: Lucijana Jakoš

Duhovno življenje

BUENOS AIRES LETO 77 +++ • 11 NOVEMBER 2010

**DOMOBRA
PROSLAVA
v Našem domu v San Justu**

Scena: Tone Oblak
Foto: Marko Vombergar

Grožnja novega totalitarizma?

Opozorilo in poziv denverskega nadškofa CHARLESA CHAPUTA

Denverski nadškof Charles Chaput je v govoru na prvem zasedanju na nedavnem 15. simpoziju kanonskega prava slovaškega združenja opozoril na načrtno zapostavljanje Cerkve in katoličane pozval, naj se ne bojijo tako javno kot zasebno pokazati svojega verskega prepričanja.

Nadškof Chaput ugotavlja, da se »Zahod približuje sistematični neizogibni diskriminaciji Cerkve«. Glede verske svobode in krščanskega poslanstva meni: »V prihodnjih desetletjih bo krščanstvo postalo vera, ki lahko na javnih krajih govori vedno manj svobodno. Družba, kjer je vera zaščiten pred zavzetim javnim izpovedovanjem, je družba, ki je državo postavila za idol. Ko država postane idol, možje in žene postanejo daritvena žrtev.«

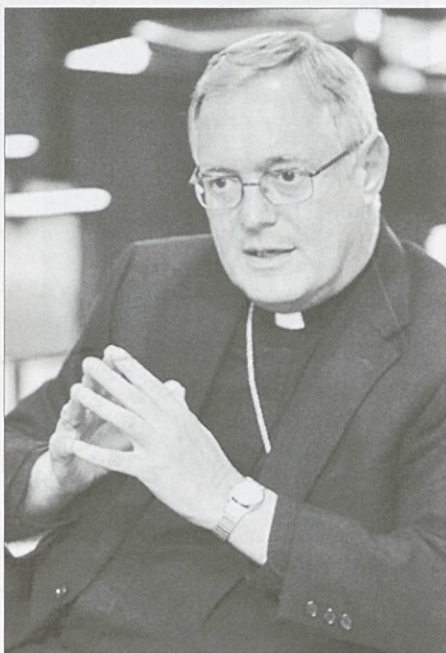
Nadškof je primerjal ameriško izkušnjo z evropsko ter predlagal, da se mora Cerkev na Zahodu učiti od sogovornice na Vzhodu: »Zahod se danes vztrajno giblje v smeri 'nehumanega humanizma'. Če hočemo, da bo Cerkev odgovorila zvesto, se moramo učiti od Cerkva, ki so živele pod totalitarizmom.«

Opozoril je, da se danes širita dve veliki laži: »prva, da je imelo krščanstvo sorazmerno majhen pomen pri razvoju Zahoda, in druga, da lahko zahodne vrednote in institucije obstoje brez temeljenja v krščanskih moralnih načelih«.

Cerkev mora imenovati ti dve laži in se boriti proti njima.

»Biti Evropejec ali Američan pomeni biti dedič globoke krščanske sinteze grške filozofije in umetnosti, rimskega prava in svetopisemske resnice. Ta sinteza daje rast krščanskemu humanizmu, ki je temelj vse zahodne civilizacije.«

Širi se »laž, da ni nespremenljive resnice. Rela-

tivizem je danes civilna religija in javna filozofija Zahoda.«

»Nevarnost je v tem, da vidimo, da brez vere in trdnih moralnih temeljev ter transcendentalnih resnic, naše politične institucije in jezik postanejo orodje v službi novega barbarstva. V imenu strpnosti smo strpni do najbolj krute nestrpnosti, spoštovanje do drugih kultur začne narekovati razvrednotenje lastne kulture, učenje 'živi in pusti živeti' (live and let live) opravičuje življenje močnejšega na račun šibkejšega.«

Zločin splava dokazuje, da »če naše demokratične ustanove ne temeljijo v Bogu ali v višji resnici, naše demokratične ustanove lahko zelo hitro postanejo

orožje proti lastnemu človeškemu dostojanstvu.«

»Naših najbolj cenjenih vrednot ni mogoče braniti preprosto zaradi njih samih, ker nimajo lastne opore ali 'notranje' utemeljitve. Ni vrojenega logičnega ali utilitarističnega razloga, zakaj bi morala družba spoštovati pravice človeške osebe. Še manj obstaja razlog za priznanje pravic tistih, katerih življenje nalaga bremena drugim, kot je to v primeru otroka v maternici, neozdravljivo bolnega ali telesno ali duševno prizadetega.«

»Če človekove pravice ne izvirajo iz Boga, potem lahko preidejo v poljubne konvencije moških in žensk. Država je zato, da brani človekove pravice in podpira njihov razcvet. Država nikoli ne sme biti vir teh pravic. Če država sama prezira to moč, lahko celo demokracija postane totalitarizem.«

Nazadnje je nadškof Chaput poudaril, da »svet nujno potrebuje vnovično prebujenje Cerkve, naša dejanja in naše javno in zasebno pričevanje«. »Svet potrebuje vsakogar izmed nas, da pride do globlje izkušnje našega vstalega Gospoda v družbi naših vernikov. Prenova Zahoda je pretežno odvisna od našega izpričevanja vere v Jezusa Kristusa in njegovo Cerkev.«

Iz Družine

EVROPA BREZ BOGA »PEKEL«

Papež Benedikt XVI. je v poslanici, objavljeni 3. septembra, s katero vabi mlade z vsega sveta na svetovno srečanje mladih od 16. do 21. avgusta prihodnje leto v Madridu, poudaril, da mora Evropa spet odkriti svoje krščanske korenine. Papež toži nad tem, da hoče »močan laiciistični miselni tok izriniti Boga iz človekovega in družbenega življenja«, vendar bi bil svet brez Boga »pekel«. Družba temelji na evangeljskih vrednotah, na človeškem dostojanstvu, solidarnosti, delu in družini. Nasproti temu prevladuje predvsem v zahodnih deželah »tema Boga«, saj Zahodu zaradi odklanjanja krščanstva in zanikanja dobrine vere grozi izguba lastne istovetnosti. Papež svari mlade pred lažnimi ponudbami smisla življenja, ki ne vodijo k sreči. Namesto tega jih vabi k osebni pogovoru s Kristusom, saj bodo tako prišli do »zrele, trdne vere, ki ne temelji le na verskem čustvu oziroma nejasnem spominjanju katekizma iz njihovih otroških let«.

Iz Družine

KRISTUS JE KRALJ, ki vlada z ljubeznijo

Ni prisilen, ampak spoštuje svobodo.

Po BENEDIKTU XVI.

»**K**ristus je kralj, ki vlada z ljubeznijo, ne s silo, ker spoštuje človekovo svobodo,« je lansko leto poudaril Benedikt XVI. na nedeljo Kristusa Kralja.

»Kraljevsko dostojanstvo Kristusa ni tako kot je pri veljaskih tega sveta, ampak izhaja iz njegove moči, ki premaga zlo in smrt, ki 'obuja upanje' tudi v najbolj zakrknjenih srcih,« je še dodal papež po opoldanski Marijini molitvi angelovega češčenja.

Na nedeljo pred začetkom adventa, ki je liturgičen čas priprave na Božič, je sveti oče razlagal vernikom, zbranim na Trgu sv. Petra v Vatikanu, da Kristusova oblast »ni taka kot je oblast veljakov tega sveta, da je to Božja moč, ki nam podeljuje večno življenje, nas rešuje zla in uničuje

oblast smrti.«

»To je moč ljubezni, ki zna obrniti slabo na dobro, omehčati trdosrčnost, prinesiti mir med najostrejše spore, prižgati upanje v najgostejši temi. To kraljestvo milosti se nikoli ne uveljavlja s silo, ampak vedno spoštuje našo svobodo,« je še dodal, ko je imel nagovor iz okna svoje pisarne. Kot je zatrdil papež, je »naziv 'Kralj', nanašajoč se na Jezusa, v evangeljih zelo važen in nam dopušča, da si lahko jasno predstavljamo njegovo podobo in njegovo poslanstvo, ki nam prinaša zveličanje«.

»V tem smislu lahko opazimo razvoj tega naziva: Začne se z izrazom 'Izraelski kralj' in postopoma pride do Kralj veseljstva, Gospod vsemirja in zgodovine, kar je pa že veliko več kot pa je pričakovalo judovsko ljudstvo,« je še pojasnil.

Pred veličino tega kraljevskega dostojanstva, v paradoksu (ali neskladju) njegovega znamenja – Križa -, si mora vsak po vesti izbrati »za kaj se bo odločil«, je še poudaril Benedikt XVI.

»Komu hočem slediti? Bogu ali vragu? Resnici ali laži?«

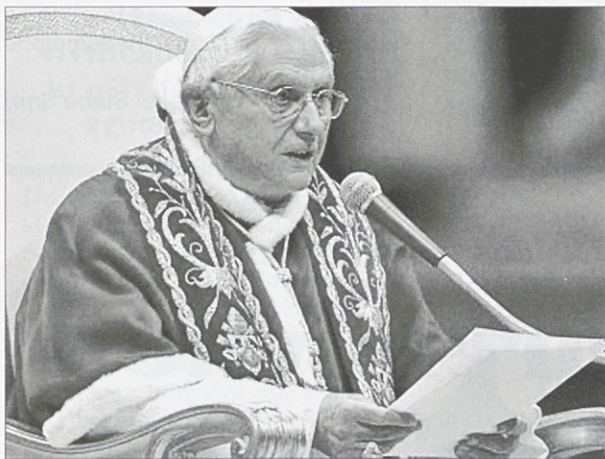
»Odločiti se za Kristusa ne jamči uspeha po merilu tega sveta, zagotovi pa tisti mir in tisto veselje, ki ju lahko samo On da«, je še priznal.

»V vseh dobah so dokaz za to izkušnje tolških mož in žena, ki so se v imenu Kristusa, v imenu resnice in pravice, znali upreti vabilom svetne oblasti, pod njenimi raznourstnimi maskami, do take meje, da so to svojo zvestobo zapečatili tudi z mučeništvom,« je zaključil papež.

Prevedel Marjan Hribar

VERA SE KREPI s tem, da jo dajemo!

Povzetek iz govora Benedikta XVI. o misijonih

Katoliška Cerkev skuša v mesecu oktobru poživiti misijonskega duha med verniki in sicer s solidarnostjo do 200.000 misijonarjev, ki posvečajo svoje življenje oznanjevanju evangelija po svetu.

Skozi ta mesec, ki ga imenujemo 'misijonski mesec', poživljamo misijonsko navdušenje tako, da smo vsi povezani v molitvi, doprinasanju žrtev in denarnih prispevkov za misijone, da pride evangelij do vseh ljudi.

V nedeljo, 24. oktobra 2010, smo obhajali svetovni misijonski dan v vseh lokalnih Cerkvah kot praznik katolištva in vesoljne solidarnosti. Nabirka tega dne je bila namenjena vesoljnemu skladu za najbolj potrebne misijone.

Janez Pavel II. v št. 72 okrožnice *Redemptoris Missio* imenuje »cerkvena gibanja, ki se posvečajo misijonskemu dinamizmu«, da »kadar se vključijo s ponižnostjo v življenje lokalnih Cerkva in jih škofje in duhovniki iskreno sprejmejo v škofijske in župnijske strukture, predstavljajo pravi božji dar za novo evangelizacijo ali konkretno za misijonsko delovanje«.

Dragi bratje in sestre!

Misijonska dolžnost Cerkve je zahtevna in nujna tudi v tem začetku tretjega tisočletja, kakor sem povedal ob raznih priložnostih. To poslanstvo, kot sem to hotel spomniti z omembo okrožnice *Redemptoris Missio*, še daleč ni izpolnjeno in

zato moramo napeti vse sile, da ga dovršimo. Vse Božje ljudstvo je poklicano, v vsakem momentu svojega romanja skozi zgodovino, da začuti 'žejo' z Odrešenikom. Svetniki so se vedno zavedali zelo močno te žeje po dušah, ki jih je treba rešiti. Če se spomnimo samo svete Terezike iz Lisieuxa, zavetnice misijonov, ali msgr. Comboni-ja, velikega afriškega apostola, ki sem imel srečo, da sem ga nedavno povišal do časti oltarja.

Posvečeni in poslani v misijone

Vsi mi, člani Cerkve, polni istega Duha, smo posvečeni, čeprav na različen način, da smo poslani: po svetem krstu se nam zaupa isto poslanstvo Cerkve. Vsi smo poklicani in vsi smo dolžni evangelizirati. In to temeljno poslanstvo, skupno vsem kristjanom, mora postati resnična vsakdanja spodbuda in stalen cilj našega življenja.

Zelo lepo in zgledno je spominjati se skupnosti prvih kristjanov, ki so se odprli svetu in so ga prvič gledali z novimi očmi: bil je pogled nekoga, ki je razumel, da je treba Božjo ljubezen izkazovati s služenjem, kar je za brate dobro. Spomin na njihovo

ve življenjske izkušnje me vodi v to, da potrjujem glavno idejo nedavne okrožnice: »Misijoni prenavljajo Cerkev, utrjujejo vero in krščansko bitnost, dajejo novo navdušenje in nove pobude. Vera se krepi s tem, da jo dajemo!« Da, misijoni nam dajejo izredno priložnost, da jo pomladimo in olepšamo, ker se podarja.

Toda vera, ki prenavlja življenje, in poslanstvo, ki utrjuje vero, ne moreta biti skrita zaklada ali izključno doživljanje izoliranih kristjanov. Nič ni bolj daleč od misijonov, kot vase zaprt kristjan. Če je njegova vera trdna, mora rasti in se mora odpreti misijonom.

Prvo okolje za uresničenje binoma vera-poslanstvo je družina. V dobi, v kateri se zdi, da vsi iščejo razkroj te prvenstvene celice družbe, je treba napeti vse sile, da ta ostane ali da spet postane prva skupnost vere, ne samo v smislu pridobitve, ampak tudi rasti, podarjanja in zato misijonskega dela. Čas je že, da starši in zakonci prevzamejo bistveno dolžnost svojega stanu in poklic za evangelizacijo svojih otrok. Da se medsebojno evangelizirajo in tako vsi člani družine in v vsaki priložnosti – zlasti v težkih preizkušnjah, v boleznih in starosti – lahko sprejmejo Blagovest. Gre za nenadomestljivo obliko vzgajanja za misijone in za naravno pripravo za morebitne misijonske poklice, ki se skoraj vedno rojevajo v družini.

Drugo okolje, prav tako važno, je župnijsko ali temeljno cerkveno občestvo. Ta mora s pomočjo služenja pastirjev in animatorjev nuditi vernikom hrano vere, iskati oddaljene ter tuje in tako misijonariti. Nobena krščanska skupnost ni zvesta svoji nalogi, če ni misijonska: če pa skupnost ni misijonska, tudi ni krščanska, kajti gre za dve razsežnosti iste resničnosti, kot to določajo krst in drugi zakramenti. Ta misijonska zadolženost vsake skupnosti pa je zelo važna danes, ko misijoni, če jih razumemo kot izrazito prvo oznanilo evangelija nekristjanom, trkajo celo na vrata krščanskih skupnosti starodavne evangelizacije in se predstavljajo vedno bolj kot »misijoni med nami«.

Odgovor na nove zahteve seda-

njih misijonov so tudi gibanja in cerkvene skupine, ki dajejo upanje in jih v Cerkvi navdihuje Gospod, da bi bilo njeno misijonsko delovanje obilnejše, lažje in uspešnejše.

Kako sodelovati v misijonskem delovanju Cerkve

Če so vsi člani Cerkve posvečeni za poslanstvo, so tudi vsi soodgovorni, da prinašajo Kristusa svetu z lastnim doprinosom. Sodelovanje s to pravico-dolžnostjo se imenuje »misijonsko sodelovanje« in je potrebno, da korenini v svetosti življenja. Samo vcepljeni v Kristusa, kot mladike v trto, bomo rodili mnogo sadov. Kristjan, ki živi svojo vero in živi po zapovedi ljubezni, razširja obzorja svojega delovanja, da zaobseže vse ljudi z duhovnim sodelovanjem, če moli, žrtvuje in pričuje. Prav zato je bila sveta Terezija Deteta Jezusa proglašena za sozavetnico misijonov, čeprav ni šla v misijone.

Molitev mora spremljati pot in delo misijonarjev, da milost božja naredi oznanjevanje Besede plodno. Z vero sprejeta žrtev in pridružena Kristusu odrešuje. Če morajo verniki deliti in sodelovati pri žrtvovanju misijonarjev, potem vsak, ki trpi v duhu ali na telesu, lahko postane misijonar, če pridruži Jezusu svoje trpljenje. Pričevanje krščanskega življenja je sicer tiha, a uspešna pridiga božje Besede. Navidezno so današnji ljudje brezbrizni za iskanje Absolutnega, v resnici pa čutijo potrebo po njem in jih svetniki, ki o njem pričujejo s svojim življenjem, privlačujejo in nagovarjajo.

Duhovno sodelovanje pri misijonskem delu mora težiti predvsem k pridobivanju misijonskih poklicev. Zato ponovno vabim fante in dekleta našega časa, da rečejo »da«, kadar jih pokliče Gospod, da mu sledijo v misijonski poklic. Ni večje in držnejše izbire kot je ta. Saj pustijo vse, da se posvetijo reševanju bratov, ki še niso prejeli neprecenljivega daru vere v Kristusa.

Svetovni misijonski dan zbira vse sinove Cerkve, ne samo v molitvi, temveč tudi v skupnem naporu z darovanjem pomoči in materialnih sredstev za poganke misijone. Ta

napor je nujen zaradi velikih potreb, ki jih trpijo mnoge osebe in pokrajine na zemlji: Gre za brate in sestre, ki potrebujejo vsega in živijo zlasti v deželah na južni zemeljski polobli, istočasno pa so misijonske pokrajine. Dušni pastirji in misijonarji potrebujejo ogromno sredstev, ne samo za misijonsko delo, ker je res važnejše in težje, temveč tudi zato, da se izkopljejo iz tolikšnih materialnih in moralnih potreb, z vsestranskim razvojem in porastom življenjskega

standarda, ki vedno spremlja vsako misijonsko delo.

Naj bo obhajanje svetovnega misijonskega dne previdnostno poživilo, da se vzpostavijo strukture ljubezni, da bi bil vsak kristjan in njegova občestva živa priča ljubezni. To je »važen poziv Cerkve, saj uči, kako moramo darovati pri evharistični daritvi, to je, kot darovanje Bogu in za vse misijone na svetu« (Redemptoris missio, 81).

Prevedel Stane Snoj

PREJELI BOSTE SVETEGA DUHA

Za prenovitev obličja zemlje

FRANÇOIS X. NGUYEN VAN THUÂN (26)

Pred nekaj leti je na francoski televiziji kardinala Jeana Marie Lustigerja, pariškega nadškofa, intervjuval neki novinar in ga vprašal:

- Gospod kardinal, ali verjamete v obstoj hudiča?

- Da, verjamem.

- Toda ali v obdobju tolikšnega napredka na znanstvenem in tehnološkem področju še verjamete v obstoj hudiča?

- Da, še zmeraj verjamem.

- Ali ste videli hudiča?

- Da, videl sem ga.

- Kje?

- V Dachauu, v Auschwitzu, v Birkenauu!

Tedaj je novinar onemel.

Če bi me kdo vprašal: »Ali ste videli Svetega Duha?« bi tudi jaz odgovoril brez omahovanja: »Da, videl sem ga.«

»Kje?« »V Cerkvi, pa tudi zunaj Cerkve.«

Svetega Duha, ki je »Fons vivus, ignis, caritas - ljubezen, ogenj, živi vir«,

sem videl v papežih tega stoletja.

V dvajsetem stoletju sta svet raztrgali dve svetovni vojni, potem etnični spopadi, genocidi in krvavi boji. Toda v zgodovini je bil podoben pokol žrtev, da ne govorimo o vsem zlu, ki so ga prinesle ideološke vojne ... Znotraj Cerkve je prihajalo do kriz in odpadov, občutili smo razkristjanjenje in sekularizacijo, Petrova barka je prišla v nevarnost, da se sredi nevihte potopi.

In vendar morda Cerkev ni nikoli imela zaporedoma tako velikih papežev, kakor so bili papeži preteklega stoletja: od Leona XIII. do Pija X., Benedikta XV., Pija XI., Pija XII., Janeza XXIII., Pavla VI., Janeza Pavla I., Janeza Pavla II. Mislim, da ni nobena država na svetu v istem obdobju imela sreče videti, da bi se pri njenem krmilu izmenjavali odgovorni s podobno moralno veličino, svetostjo in usposobljenostjo.

Smo pred učinki Svetega Duha,

ki je s svojim delovanjem potrdil Jezusovo obljubo: »Ti si Peter, Skala, in na tej skali bom sezidal svojo Cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala« (Mt 16,18).

Sveti Duh je vodil in vodi službo in učiteljstvo papežev.

Svetega Duha, »Dominum et vivificantem - Gospoda, ki oživlja«, sem videl v zgodovini Cerkve

Vsi poznamo delo Svetega Duha v prvih krščanskih stoletjih: naglo širjenje krščanstva v celotnem rimskem cesarstvu; posebno delovanje Duha na vesoljnih cerkvenih zborih, ki so obravnavali nauk o Sveti Trojici in kristologijo; njegov mogočni dih v porajajočem se meništvi, ki je kristjanom preprečilo, da bi se navzeli posvetnosti, in je ohranilo med njimi živo hrepenenje po svetosti.

Ko se je v srednjem veku zdelo, da je Cerkev doletela nova nevarnost, Duh ni samo dal novega razcveta meništva, ampak je prebudil nove oblike posvečenega življenja, ki so bolj ustrezale potrebam časov. V pismu rimske kurije, ki je bilo napisano po navodilu Aleksandra IV. glede svetega Frančiška Asiškega in svete Klare, beremo: »Kakor da bi na postarani svet pritiskala teža let, se je zameglil pogled vere, negotov in opotekajoč se je postal način življenja ... In glej, Bog, ki ljubi ljudi, je v skrivnosti svojega usmiljenja poskrbel, da je v Cerkvi priklical v življenje nove redove in po njih poskrbel za podporo veri, pa tudi vodilo za preobrazbo nravnosti. Te nove ustanovitelje,« nadaljuje to pismo, »z njihovimi resničnimi privrženci bi brez obotavljanja imenoval luč sveta, kažipot, učitelji življenja.«

Kar je povedano tukaj, bi bilo mogoče reči o vseh velikih ustanoviteljih. In tudi o tako številnih navdihnutih ženah, kakršne so tri žene cerkvene učiteljice, Kata-

rina Sienska, Terezija Avilska in Terezija Deteta Jezusa, pa tudi tri sozavetnice Evrope: poleg svete Katarine Sienske še sveta Brigita Švedska in Edith Stein. V njih se razodeva mogočno delovanje Svetega Duha.

Toda ustavimo svoj pogled na zadnjih desetletjih zgodovine Cerkve: od drugega vatikanskega cerkvenega zbora do jubileja leta 2000. Mar nismo osupli priča novim binškoštim? Morebiti ni nikoli tako kot danes cvetela svetost v

značilno laških dejavnostih. To je resnična in nova pomlad Cerkve. Zadoščalo bi pomisliti na svetovne dneve mladih v Rimu, Buenos Airesu, Komposteli, Czestochowi, Denverju, Manili in Parizu. Vsi okrog svetega očeta, željni poslušati Božjo besedo, zavzeti za to, da bi jo živeli. Ali na srečanju cerkvenih gibanj in skupnosti na binškošno vigilijo 30. maja 1998. Nove karizme, resnični darovi Duha, vdirajo v Cerkev in dajejo, da v našem svetu spet vzcveteva

evangelij.

Ko je sveti oče na Trgu svetega Petra opazoval to množico ljudi, ki jih je navdihoval Duh, je mogel reči: »Kakor da bi se tisto, kar se je zgodilo pred dva tisoč leti v Jeruzalemu, ta večer ponovilo na tem trgu, središču krščanskega sveta. Kakor tedaj apostoli smo tudi mi zbrani v veliki binškoštni dvorani in hrepenimo po izlitju Duha.«

In potem je dodal: »Kadar koli Duh poseže vmes, nas vedno preseneti. Zbuja dogodke, katerih novost osuplja; korenito spreminja osebe in zgodovino. To je bila nepozabna izkušnja drugega vatikanskega cerkvenega zbora, med katerim je Cerkev pod vodstvom istega Duha ponovno odkrila, da je njen sestavni del karizmatična razsežnost: »Razen tega isti Sveti Duh ne le z zakramenti in službami posvečuje in vodi Božje ljudstvo ter ga krasi s krepostmi, marveč 'deli' svoje darove 'vsakemu posebej, kakor hoče' (1 Kor 12,11), in razdeljuje med vernike vseh stanov tudi posebne milosti (...), koristne za prenavo in obširnejšo graditev Cerkve' (C 12).«

**Videl sem, da brez
Svetega Duha ne
moremo storiti
ničesar dobrega:
»Sine tuo numine,
nihil est in homine
- saj brez tvoje**

**milosti človek poln je
bednosti.«**

Res je, da je po prvem navdušenju, ki ga je prebudil cerkveni zbor, nastopil trenutek zmešnjave. Ob spremembah, ki jih je zahteval Duh, so nekateri preveč zaupali v svoje lastne ideje in zmognosti in so se zmotili glede smeri, tako da so povzročili obupanost in včasih tudi zmedo, in zdelo se je, da je namesto pomladi, po kateri so vsi

koprneli, nastopila ledena zima. »Toda Sveti Duh je,« kot je dejal kardinal Ratzinger na srečanju cerkvenih gibanj, »če naj tako rečemo, spet terjal besedo. In v mladih možeh in v mladih ženah se je razcvetela vera brez 'če' in 'ampak', brez zvijač in poti za pobeg, vera, ki jo živijo celostno kot dar, kot dragoceno darilo, ki daje življenje.«

Ignacij Hazim, sedanji pravoslavni antiohijski patriarh, je, kar zadeva delovanje Svetega Duha, že leta 1968 v Upsali dejal: »Brez Svetega Duha je Bog daleč, Kristus je v preteklosti, evangelij je mrtva črka, Cerkev samo organizacija, oblast gospodovanje, oznanjevanje je propaganda, obredje klicanje preteklosti in krščansko delovanje npravnost sužnjev. (...) Toda v njem ... je vstali Kristus tukaj, evangelij je moč življenja, Cerkev pomeni trinitarično občestvo, oblast je osvobajajoča služba, misijon so binčnosti, bogoslužje je spominjanje in vnaprejšnje okušanje, človeško delovanje je pobožanstveno.«

Na sinodi azijskih škofov so laiki zahtevali od škofov, naj ne zaupajo samo v svoje organizacijske sposobnosti, naj ne delujejo predvsem kakor dobri menedžerji, ampak naj bodo resnični očetje, pastirji, iskreni pričevalci Božje ljubezni do človeštva.

Zelo rad se spominjam tega, kar je zapisal sveti Janez Zlatousti, ko je predstavil apostole kot pristen vzor resničnih pastirjev: »Apostoli se niso tako kakor Mojzes spustili z gore s kamnitimi tablam v rokah. Prišli so iz dvorane zadnje večerje in prinesli Svetega Duha v svojih srcih in povsod dajali na voljo zaklade modrosti in milosti kot duhovne darove, ki so vreli iz žuborečega studenca. Šli so in pridigali po vsem svetu in so bili sami živa postava, kakor da bi bili knjige, ki jih oživlja milost Svetega Duha.«

Videl sem Svetega Duha, delujočega v Cerkvi, ki se nenehno prenavlja

Cerkev se »ob vodstvu Svetega Duha neprestano prenavlja in očičuje« (CS 21).

Da bi Cerkev naših dni dosegla takšno prenovo, čuti potrebo po tem, da se zvesto vrne k izvirom: k Uru na Kaldejskem, Sinaju, Jeruzalemu, Betlehemu, Nazaretu, h gori blagrov, k svetemu grobu ...

In Božje ljudstvo si sprašuje vest.

Cerkev je po moči Svetega Duha mati in devica, ostala je nevesta, zvesta Gospodu, je sveta, brez greha, vendar prosi odpuščanja za svoje sinove in hčere, ki so grešniki.

Spomnimo se posebej najpomembnejšega cerkvenega dogodka dvajsetega stoletja. Za veliko prenovo Cerkve je Sveti Duh navdihnil papeža Janeza XXIII., naj položi "majhno seme". In Janez XXIII. je 25. januarja 1959 sklical drugi vatikanski koncil. On sam si v tistem trenutku ni mogel predstavljati, kaj bo ta dogodek prinesel s seboj, ni si mogel predstavljati vseh reform Cerkve in rimske kurije, objave novega Zakonika cerkvenega prava, Zakonika kanonov vzhodnih Cerkva, Katekizma katoliške Cerkve, številnih pomembnih okrožnic, novega rimskega misala, pa tudi tega ne, kako bo spodbudil zbornost, ekumenski dialog in dialog med verstvi. Priprava in začetek velikega jubileja leta 2000 vodita k poglobljanju te bogate dediščine pri novih rodovih.

In mogoče bi bilo nadaljevati; navesti bi mogli druga dejstva, druge novosti, ki jih je v osrčju Cerkve prebudil Sveti Duh. V resnici je nemogoče imeti popoln pogled na delo Duha v 20. stoletju, ker to je tudi skrivnost v globinah duš.

Zadošča, da se spomnimo na besedo občudovanja s strani sveta: »Dvajset stoletij je bilo potrebnih, da je bilo mogoče napraviti kilometer dolgo pot od Vatikana do sinagoge in papež Wojtyła jo je prehodil prvi!«

Hvala, sveti oče!

Dalje prihodnjič

Iz knjige Pričevalci upanja

STANISLAV KOSTKA, vzornik mladine

1550-1568

13. november

SILVESTER ČUK

Stanisław je bil iz sloveče rodbine Kostka, ki je v poljski državi zavzemala visoke službe in častna mesta. Rodil se je 28. oktobra 1550 na gradu Rostkow v Mazoviji, kjer je preživel prvih štirinajst let življenja. Šolal se je ob domačem učitelju. Nato je v spremstvu domačega učitelja skupaj s starejšim bratom Pavlom šel na Dunaj na jezuitsko gimnazijo. Prvo leto so stanovali v gimnazijskem internatu, potem pa je bil zavod ukinjen in šli so stanovat v hišo nekega protestanta. Brat Pavel je svobodo zlorabil tako, da je zahajal v slabo družbo in je zanemarjal študij, Stanisław pa je ostal zvest šolskemu delu in vzgoji svojega značaja. To bratu ni bilo po volji, saj je bil Stanisław zanj živi očitke njegove napačne poti. Stanisław je bratu govoril: »Živeti hočem, kakor je Bogu všeč, če je tebi, brat, všeč ali ne!«

Pomoč je iskal v molitvi in v pogostem prejetju obhajila: k obhajilu je hodil vsako nedeljo, kar je bilo v tistih časih nekaj posebnega. Bratovo življenje je bilo vedno slabše, zato je bil do Stanislava vedno hujši. Po treh letih šolanja na Dunaju je Stanislav sklenil, da vstopi v jezuitski red. Na Dunaju si ga niso upali sprejeti, ker so se bali mogočnega očeta, zato je Stanislav prek Nemčije zbežal v Rim, kjer ga je vrhovni voditelj reda, generalni provincial Frančišek Borgia, ki je tudi svetnik, sprejel za novinca v rimskem samostanu. Takle mlad fant, ki 1500 kilometrov dolgo pot naredi peš, si je mislil, pač že mora imeti trden redovniški poklic! Sedemnajstletni Stanislav se je zdaj počutil resnično srečnega. Očetu je sporočil, kje je, in prosil ga je, naj izreče svoj pristanek, ker da bo potem mirnejši. Oče mu je najprej napisal zelo strogo pismo, v katerem

mu je očital nevhvaležnost. Stanislav je te očitke priznal za upravičene, toda očetu je pojasnil, da je ravnal tako, ker se mu je zdelo, da mora predvsem spolnjevati božjo voljo. Ta krotki sinov odgovor je očeta razorožil in dal mu je svoj pristanek in blagoslov.

Mladi novinec je bil vsem vzor: bil je pobožen, v molitvi kakor zamaknjen, med tovariši veder, sproščen, vesel, razigran, okoli sebe je izžareval čistost in vedrino. Vedno je bil pripravljen pomagati. *»Obogatí nas samo to, česar nam nihče ne more vzeti,«* je dejal, ko so ga zaradi njegove dobrote hvalili. Posebno vneto je častil Mater božjo. V jezuitskem redu je bil dobrih devet mesecev, kajti že 15. avgusta 1568 je nenadoma zbolel in umrl v osemnajstem letu življenja. Že prej je napovedal, da bo praznik

nebeške Matere obhajal pri njej. Leta 1726 je bil slovesno razglašen za svetnika, njegov god pa obhajamo 13. novembra. Sijaj njegove duše je privlačil okolico, ko je bil še živ, po njegovi smrti in poveličanju pa njegova privlačnost ne pozna meja.

Tudi prva slovenska gimnazija, Škofovi zavodi v Šentvidu nad Ljubljano, nosijo ime po njem. Zaradi svoje zvestobe študiju in resni samovzgoji velja Stanislav Kostka za zavetnika (dijaške) mladine. Nam je posebno ljub tudi zato, ker je slovanske krvi; slovanskih svetnikov pa v cerkvenem koledarju ni veliko.

Med Slovenci je zelo razširjeno ime Stanislav (Stanko, Stane, Stanislava, Stanka). Tisti, ki so pri krstu prejeli to ime, imajo za svojega nebeškega zavetnika današnjega svetnika ali Stanislava, škofa in mučenca, ki goduje 11. aprila.

Čutimo s Cerkvijo!

Nameni Apostolata molitve

SPLOŠNI NAMEN: Da bi žrtve mamil in vseh drugih oblik zasvojenosti ob podpori krščanske skupnosti našle v moči Boga Odrešenika sposobnost za korenito spremembo svojega življenja.

Zalostne zgodbe mladih ljudi, ki se izgubljajo v mamilih, so postale del našega vsak-

danjika v mnogih deželah po svetu, zlasti pa v delavskih okoliših večjih mest. Reveže odvisnost od drog in drugih oblik zasvojenosti prizadene najhujše, ker imajo ljudje iz premožnejših krogov več možnosti, da si poiščejo pomoč. Med številnimi dejavniki, ki vodijo v zasvojenost, je gotovo na prvem mestu porušeno družinsko življenje, v katerem otrok ne dobi dovolj ljubezni in vzpodbud za osebni razvoj; zato postane negotov, brez občutka lastne vrednosti, brez zupanja vase, torej nezmožen, da bi se spopadal s težavami. Osebnostna labilnost in revščina naredita človeka ranljivega in lahko tarčo preprodajalcev.

Molimo zato s Svetim očetom za pravičnejšo družbo, ki bi vsem

mladim ljudem omogočala dostop do izobrazbe in nudila zdravo okolje, v katerem bi se čutili ljubljene in spoštovane. Molimo za tiste, ki so izgubili notranjo svobodo in s tem svoje človeško dostojanstvo. Molimo za vse, ki so jih zaslužnili mamila, alkohol, igre na srečo, odvisnost od spolnosti in pornografije, nebrzdanih ambicij, obsedenost od denarja, moči in v zadnjem času še odvisnost od interneta. Prosimo, da bi ti ljudje spoznali Božjo odrešujočo moč in da bi jih krščanske skupnosti sprejele, jim pomagale in jih podpirale.

»Kristus nas je osvobodil za svobodo«, je zapisal sv. Pavel, nedvomno po lastni izkušnji srečanja s Kristusom, ki mu je prineslo osvoboditev od usuznjenosti preteklega življenja. Jezus vabi vsakega človeka na pot rešitve; nagovarja nas včasih po prijatelju ali po spletu okoliščin ali po trpljenju: *»Glej, stojim pred vrati in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj.«*

MISIJSKI NAMEN: Da bi Cerkve v Latinski Ameriki nadaljevale misijon po vsej ce-

lini, ki so ga predlagali njihovi škofje, in ga vključile v vsoljno misijonsko nalogo Božjega ljudstva.

V naših župnijah smo navajeni na tako imenovani misijon, to je teden dni poglobljenega duhovnega življenja v župniji, pod vodstvom izkušenih duhovnih voditeljev, misijonarjev. Imamo tudi misijon za celo dekanijo ali mesto. Mesečni namen pa omenja misijon za celotno Južno Ameriko. Spodbudo so dali južnoameriški škofje, ko so se zbrali leta 2007 v Braziliji, misel pa je požela splošno navdušenje po vseh južnoameriških državah.

Škofje v sporočilu svojemu ljudstvu omenjajo moč Svetega Duha, ki navdihuje te apostolske načrte. Misijon naj bi bil kakor nove Binkošti za narode celotne celine, naj bi vključil tudi mnoge že bolj oddaljene kristjane in tiste, ki skoraj ničesar ne vedo o Jezusu Kristusu. Namen misijona je, da doseže vse ljudi, da bo rodil trajne sadove in bo dosegel globino človeških src.

Škofje želijo, da bi vsa južnoameriška občestva postala res misijonska in da bi misijonski duh navdal tudi vse cerkvene dejavnosti. Največ katoličanov živi prav na južnoameriški celini, ki pa jo razjedajo najrazličnejše krivice, veliko uboštvu in nerazvitost. V zadnjem času so tam zelo dejavne razne verske ločine. Kako potreben je torej misijon, ne le nekaj mesecev ali leto dni, ampak kot stalni način krščanskega pojmovanja o odgovornosti vseh krščenih za evangelizacijo družbe, v kateri živijo.

SLOVENSKI NAMEN: Da bi se znanstveniki dokopali do prepričanja, da se vera in znanost ne izključujeta, marveč da se dopolnjujeta.

Vera je velik Božji dar. Ta dar ima lahko vsak, kdor ga hoče. Je pa res, da se je za ta dar potrebno potruditi. Če

hočeš sprejeti darilo od drugega, je najmanj, kar moraš storiti, da stegneš svojo roko. Če ne stegneš svoje roke, lahko dar pade na tla in se poškoduje. Podobno velja tudi za sprejem vere; potrebna je volja, odprtost, ponižnost in zaupljivost. Če tega ni, vera nima ustreznih pogojev, da bi preživela.

Tisti, ki ima vero, gleda na stvari drugače, kot tisti, ki vere nima. Posledično so tudi vrednote in življenjske drže tistega, ki veruje, vsaj delno drugačne od tistega, ki ne veruje. Ali ima nekdo vero ali je nima, se kaže tudi v razmišljanju in raziskovanju. Tako lahko nekateri raziskovalci z lahkoto povezujejo svoja dognanja z vero, drugi težje. Nekateri so mnenja, da si vera in znanost nasprotujeta, drugi pa niso istega mnenja.

Vprašanje vere in znanosti je vprašanje vere in razuma. Ve-

ra in razum sta Božji dar. Ne nasprotujeta si, ampak se dopolnjujeta. Razum lahko seže samo do določene stopnje, dlje ne more; naprej seže vera. Človek marsikaj razume v življenju. Ne dojame pa vsega. Zato zaupa, se preda, izroči Gospodu. Tako se mu v luči vere odprejo nova obzorja, nova spoznanja, rešitve. Z Božjimi očmi dobi človek bolj popolno sliko.

V preteklosti se je dogajalo, da je vera poskušala dajati odgovore na znanstvena vprašanja. Nasprotno pa je znanost posegala na področje vere. Tako je na primer vera zatrjevala, da se sonce vrti okoli zemlje. Znanost pa je trdila, da ni Boga. Vera ne more dajati odgovorov na znanstvena vprašanja, znanost pa ne na teo-

loška. Nobena od niju nima ustreznih sredstev, da bi dajala pravilne odgovore. Zato je prav, da se znanost drži svojega področja, vera pa svojega. Če na primer znanost ne more dokazati Boga, še ne pomeni, da Boga ni, ampak da nima ustreznih sredstev, da bi odkrila Boga. Kar lahko znanost reče, je samo to, da ne ve, če Bog je. Ne more pa reči, da Boga ni. To ni v njeni domeni.

Tako lahko molimo za znanstvenike, ki ne verujejo, da bi bil pri svojem raziskovanju odprti tudi za vero, da vere ne bi izključevati ali se posmehovali na njen račun. Prav tako lahko molimo za nas vernike, da bi bili hvaležni za znanstvena dognanja, ki nam velikokrat lajšajo, lepšajo naše življenje in ne bi posegali na področje znanosti s svojo vernostjo, naše kompetence ne sežejo.

Ivan Hočevar

Ste že kdaj opazili čudež, ki se dogaja pred vašimi očmi? Poglejte drevesa v sadovnjaku in ga boste videli.

S svojimi »nogami« stojijo na istih tleh, »glavo« dvigajo v isti zrak, isto sonce in isti dež. In vendar: na jablani zrastejo jabolka, na hruški pa hruške! Kaj ni to čudež? Vsa drevesa črpajo hrano iz istih tal, dihajo isti zrak, greje jih isto sonce, zaliva isti dež – a kljub temu rodi eno drevo jabolka, drugo hruške! In to sta sadeža, ki se razlikujeta po obliki, barvi, vonju in okusu. Kakšen čudež!

PROSITI USMILJENJE ZA SVET

Petek, 13.9.1935

Ko sem bila zvečer v svoji celi, sem zagledala angela, izvrševalca božje jeze. Bil je v svetlem oblačilu, z bleščečim obličjem.

Pod njegovimi nogami je bil oblak, iz katerega so v njegove roke prihajali bliski in grom in iz njegovih rok izhajali ter se dotikali zemlje. Ko sem zagledala to znamenje božje jeze, ki naj bi zadelo zemljo, posebej neko mesto, ki ga iz upravičenega razloga ne morem imenovati, sem začela prositi angela, da bi se za nekaj časa ustavil, da bi svet opravil pokoro. Toda moja prošnja ni bila nič spričo božje jeze. Tedaj sem zagledala presveto Trojico. Veličina njene slave me je v globino prešinila in nisem si upala ponoviti svoje prošnje. V istem trenutku pa sem v svoji duši začutila moč Jezusove milosti, ki prebiva v moji duši. Ko sem se zavedela te milosti, sem bila v trenutku odnesena pred božji prestol. Kako velik je naš Gospod in Bog in kako nepojmljiva je njegova svetost! Ne poskušam se slepiti, da bi opisala to veličino, ker ga bomo kmalu vsi videli, kakšen je. Začela sem prositi Boga za svet z besedami, ki sem jih slišala v notranjosti.

Ko sem tako molila, sem videla, da angel nima moči, da bi uresničil pravične kazni nad grešniki. Še nikoli nisem molila s tolikšno notranjo močjo kot tedaj. Z naslednjimi besedami sem rotila Boga: **Večni Oče, darujem ti telo in kri, dušo in božanstvo tvojega preljubega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, v spravo za naše grehe in za grehe vsega sveta. Zaradi njegovega prebridkega trpljenja se nas usmili.**

Ko sem naslednji dan zgodaj zjutraj prišla v kapelo, sem zaslišala tele notranje besede: **Kolikokrat greš v kapelo, zmoli takoj molitev, ki sem te jo naučil včeraj.** Ko sem zmolila to molitev, sem v duši zaslišala besede: **Ta molitev je za pomi-**

ritev moje jeze. Molila jo boš devet dni kakor običajne dele rožnega venca, in sicer: najprej očenaš in zdravamarijo ter vero, nato na velikih jagodah očenaša naslednje besede: Večni Oče, darujem ti telo in kri, dušo in božanstvo tvojega preljubega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, v spravo za naše grehe in za grehe vsega sveta. Na malih jagodah boš molila naslednje besede: Zaradi njegovega prebridkega trpljenja - usmili se nas in vsega sveta. Na koncu (zadnje desetke) boš trikrat ponovila besede: Sveti Bog, sveti Močni, sveti Nesmrtni, usmili se nas in vsega sveta.

Molk je meč v duhovnem boju. Blebetava duša nikoli ne bo prišla do svetosti. Ta meč molčanja odseka vse, kar se hoče obesiti na dušo. Vajeni smo odgovarjati na besede in takoj hočemo odgovoriti, ne da bi pazili na to, ali je božja volja, da govorimo. Molčeča duša je močna; nikakršna nasprotovanja ji ne bodo škodovala, če vztraja v molčanju. Molčeča du-

ša je sposobna najtesnejšega zedinjenja z Bogom; skoraj vedno živi pod navdihom Svetega Duha. V molčeči duši Bog deluje brez ovir.

Moj Jezus, ti veš, samo ti dobro veš, da moje srce ne pozna druge ljubezni kakor tebe. Vsa moja deviška ljubezen se vate potaplja za vekomaj, o Jezus. Popolnoma jasno čutim, kako se tvoja božanska kri pretaka v mojem srcu. Nobenega dvoma ni, da je s tvojo presveto krvjo v moje srce vstopila tvoja najčistejša ljubezen. Čutim, da prebivaš v meni z Očetom in Svetim Duhom; obenem pa čutim, da jaz živim v tebi, o nepojmljivi Bog. Čutim, da se raztapljam v tebi kakor kapljica vode v oceanu. Čutim, da si ti v moji notranjosti in moji zunanosti, čutim, da si v vsem, kar me obdaja, v vsem, kar me doleti. Moj Bog, spoznala sem te v notranjosti svojega srca in bolj kot kar koli na zemlji in v nebesih sem te vzljubila. Najini srci se medsebojno razumeta in noben človek tega ne dojame.

29.9. Praznik svetega nadangela Mihaela. Postala sem notranje združena z Bogom. Njegova navzočnost me prešinja v globino in me napolnjuje z mirom, veseljem in čudenjem. Po takšnih trenutkih molitve sem napolnjena z močjo in nenavadnim pogumom za trpljenje in boj. Nič me ne plaši, pa čeprav bi bil ves svet proti meni. Vsa nasprotovanja zadevajo le površino, v globino nimajo dostopa, ker tam prebiva Bog, ki me utrjuje, ki me napolnjuje. Ob njegovem vznožju se uničijo vse sovražne zvijače. V teh trenutkih združenja me Bog ohranja s svojo močjo. Dana mi je njegova moč, ki me usposablja, da ga ljubim. Z lastnimi napori duša tega nikoli ne doseže. V začetku sem se bala te notranje milosti. Vsa sem se prepuščala strahu, toda v kratkem času mi je Gospod dal spoznati, kako malo mu je to vseč. Toda tudi to mojo umiritev je on sam pripravil.

Skoraj vsako praznovanje v sveti Cerkvi mi daje globlje spoznavanje Boga in posebne milosti. Zato se za vsako praznovanje pripravljam in se tesno združujem z duhom Cerkve. Kakšno veselje je, biti zvest otrok Cerkve. Kako zelo ljubim sveto Cerkev in vse, ki v njej živijo. Gledam nanje kot na žive Kristusove

ude, katerih glava je on. Razvnam se v ljubezni z ljubečimi, trpim s trpečimi. Bolečina me razjeda ob pogledu na mlačne in nehvaležne. Tedaj si prizadevam za takšno ljubezen do Boga, ki bi mu dajala zadoščenje za tiste, ki ga ne ljubijo, ki svojega Odrešenika nasičujejo z nehvaležnostjo.

Moj Bog, zavedam se svojega poslanstva v sveti Cerkvi. Moje stalno prizadevanje je, prositi usmiljenje za svet. Najtesneje se združujem s Jezusom in postajam pravna daritev za svet. Bog mi ne bo ničesar odrekel, ko ga milo prosim z glasom njegovega Sina. Moja žrtev sama po sebi ni nič, toda ko jo združim z žrtvijo Jezusa Kristusa, postane vsemogočna in ima moč ublažiti božjo jezo. Bog nas ljubi v svojem Sinu. Bridko trpljenje Božjega Sina je nenehna blažitev božje jeze.

19.10.1935

Odhod iz Vilna v Krakov na osem-dnevne duhovne vaje

V petek zvečer, med molitvijo rožnega venca, ko sem mislila na jutrišnjo pot in na pomembnost zadeve, ki jo moram predstaviti očetu Andraszu, (Ker duhovnik M. Sopočko glede navdihov s. Favstine, zadevajoč ustanovitev nove skupnosti, ni bil povsem gotov, je želel zadevo predati v presojo še drugemu duhovniku; v ta namen ji je naročil, da vsa notranja naročila predstavi krakovskemu spovedniku p. Józefu Andraszu DJ) me je prevzel strah, ker sem videla svojo bedo in svojo nesposobnost v primerjavi z veličino božjega dela. Strta od tega trpljenja sem se prepustila božji volji. Takoj sem pri svojem klečalniku zagledala Jezusa v svetlem oblačilu. Rekel mi je naslednje besede: **Zakaj se bojiš izpolnjevati mojo voljo? Mar ti ne bom pomagal, kakor sem doslej? Ponavljaj vsako mojo zahtevo pred tistimi, ki so moji namestniki na zemlji, in delaj samo to, kar ti ukažejo.** V tem trenutku se je v mojo dušo naselila moč.

JMJ Krakov, 27.10.1935

Oče Andrasz - duhovni nasvet

Brez privolitve predstojnikov ničesar storiti. To zadevo je treba do-

bro premisliti in veliko moliti. Pri teh stvareh je treba biti zelo previden, ker imate vi, sestra, tu zanesljivo in jasno božjo voljo. Vi ste v tem redu vezani z zaobljubami, in to večnimi, torej dvomov ne bi smelo biti. Toda kar imate vi, sestra, v notranjosti, je šele poblišk oblikovanja nečesa. Bog lahko kaj prestavi, toda take stvari so zelo redke. Dokler vi, sestra, ne prejmete bolj jasnega spoznanja, vam ni treba hiteti. Božja dela gredo počasi; če so od Boga, jih boste jasno spoznali, če pa niso, se bodo razblinila, in ne boš zašla, če boš poslušna. Toda vse je treba iskreno povedati spovedniku in ga popolnoma ubogati.

Sedaj vam, sestra, nič drugega ne preostane kot sprijazniti se s trpljenjem do trenutka razjasnitve ali razrešitve teh stvari. Vi, sestra, imate dober odnos do teh stvari, in v prosim, še naprej ostanite polni preprostosti in duha pokorščine - to je dobro znamenje. Če vi, sestra, še naprej ostanete v takšnem razpoloženju, Bog ne bo dopustil, da zaidete. Kljub temu se po možnosti držite daleč od tega; če pa se stvari kljub temu dogajajo, potem vse sprejemajte mirno, ničesar se ne bojte. Si v dobrih rokah tako dobrega Boga. V vsem tem, kar si mi povedala, ne vidim nikakršne prevare ali neskladnosti z vero. To so stvari, ki so same po sebi dobre, in celo dobro bi bilo, če bi bila skupina oseb, ki bi prosila Boga za svet, ker molitve vsi potrebujemo. Imaš dobrega duhovnega voditelja, prosim te, drži se ga in bodi mirna. Prosim, bodi zvesta božji volji in jo izpolnjevaj. Kar se tiče dela, prosim, izvršuj to, kar in kakor je naročeno, čeprav bi bilo še tako ponižujoče in naporno. Vedno izbiraj zadnje mesto, tedaj ti bodo sami povedali: »*Pomakni se više.*« V duhu in v vsem svojem vedenju se moraš imeti za zadnjo v vsej hiši in v vsej skupnosti. V vsem in vedno si prizadevaj za največjo zvestobo Bogu.

Zvečer, ko sem se sprehajala po vrtu in molila rožni venec, sem prišla do pokopališča; odprla sem vrata in začela moliti ter sem v notranjosti vprašala duše: »Gotovo ste zelo srečne?« Zaslišala sem besede: »Srečne smo toliko, kolikor smo iz-

polnile božjo voljo.« Sledila je tišina kot prej. Šla sem vase in dolgo pre-mišljevala, kako izpolnjevam božjo voljo in kako uporabljam od Boga podarjeni čas.

Istega dne, ko sem odšla počivat, je k meni ponoči prišla neka duša, trkajoč na omarico, me zbudila in me prosila za molitev. Hotela sem jo vprašati, kdo je, vendar sem zatrla svojo radovednost, to drobno žrtev pa povezala z mojo molitvijo in oboje darovala zanjo.

Ko sem nekoč obiskala neko bolno sestro, staro že štiriinosemdeset let in so jo odlikovale številne kreposti, sem jo vprašala: »Gotovo ste, sestra, že pripravljeni stopiti pred Gospoda?« Odgovorila mi je, da se je vse življenje pripravljala na to zadnjo uro, in dodala, da starost ne osvobaja od boja.

Ko sem pred dnevom vernih duš v somraku odšla na pokopališče, je bil vhod zaprt. Nekoliko sem odprla vrata in rekla: »Če kaj želite, duše, vam bom rada ugodila, kolikor mi to pravila dovoljujejo.« Tedaj sem zaslišala besede: »Spolni božjo voljo. Me smo toliko srečne, kolikor smo spolnile božjo voljo.«

Zvečer so te duše prišle in me prosile za molitev. Veliko sem zanje molila. Ko se je zvečer procesija vračala s pokopališča, sem zagledala veliko množico duš, kako skupaj z nami stopajo v kapelo in skupaj z nami molijo. Veliko sem molila, ker sem za to imela dovoljenje svojih predstojnic.

Ponoči me je spet obiskala neka duša, ki sem jo nekoč že videla. Vendar me ni prosila za molitev, ampak mi je očitala, da sem bila nekoč zelo ošabna in prazna ter da se zdaj tako razdajam za druge, čeprav imam še neke druge napake. Odgovorila sem: »Da, bila sem zelo ošabna in prazna, toda spovedala sem se že in se spokorila za svoje neumnosti. Zdaj pa zaupam v dobroto svojega Boga, in če sedaj še padem, je to nehote, nikoli namerno, nikoli s premislekom, tudi v najmanjši stvari ne.« Duša pa mi je kljub temu začela očitati, zakaj ne priznavam njene veličine, tako kot ji jo vsi dajejo za njena velika dejanja; zakaj je le jaz ne častim. Tedaj sem spoznala, da

Kristjani – kvas družbe

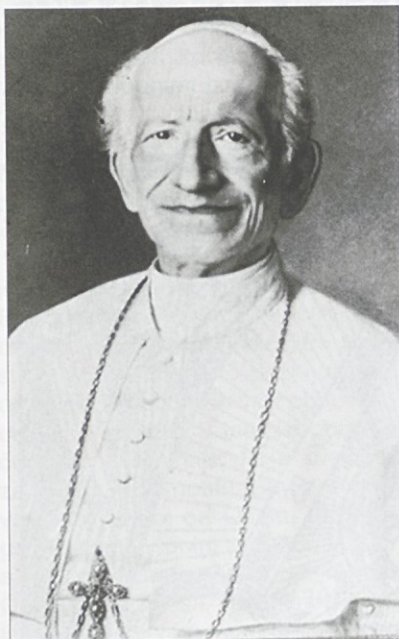
Papež Benedikt XVI. je obiskal rojstni kraj papeža Leona XIII.

Benedikt XVI. je v Carpinetu Romanu katoličane pozval k okrepljenemu družbenemu zavzemanju.

Papež Benedikt XVI. je v nedeljo, 5. avgusta, s helikopterjem med 20. apostolskim potovanjem znotraj Italije iz letne rezidence Castel Gandolfo obiskal okrog 40 kilometrov oddaljeni Carpineto Romano, kjer se je pred 200 leti (2. marca 1810) rodil Vincenzo Gioacchino Raffaele Luigi Pecci, poznejši papež Leon XIII. (izvoljen leta 1878, umrl leta 1903). Zaslovel je predvsem s svojo leta 1891 objavljeno okrožnico *Rerum novarum*, s katero je utemeljil sodobni katoliški družbeni nauk; ob njej je dobil vzdevek »delavski papež«. Ob 100. obletnici njenega izida (1991) je njegov rojstni kraj obiskal papež Janez Pavel II., sedanji papež je to naredil ob 200. obletnici rojstva Leona XIII.

V Carpinetu Romanu je maševal in pridigal o svojem velikem predniku na sedežu apostola Petra, v znamenju papeške in duhovne povezanosti z njim je pri maši nosil naprsni križ Leona XIII. in uporabil kelih, ki ga je ta papež podaril škofiji Anagni. Maše so se udeležili številni predstavniki italijanskega družbenopolitičnega življenja, med njimi državni tajnik Gianni Letta kot predstavnik kabineta vlade in krščansko-demokratski podpredsednik poslanske zbornice Rocco Buttiglione.

Benedikt XVI. je v govoru poudaril, da je bil Leon XIII. predvsem

»mož velike vere in globoke pobožnosti«. »To,« je nadaljeval papež, »vedno ostaja temelj za vsakogar, za vsakega kristjana, s papežem vred«.

Leon XIII. je bil sposoben posredovati božjemu ljudstvu sporočilo, ki je dosegalo »vero in razum, resnico in oprijemljivo stvarnost«. In to kljub temu, da je živel »v enem najtežjih zgodovinskih obdobjih za Cerkev«.

V Evropi, ki je »čutila posledice velikega Napoleonovega viharja, ki je sledil francoski revoluciji«, je bilo cerkveno učiteljstvo poklicano k »izdelavi temeljitega in ohrabrujočega branja nove družbe in njenega občega dobrega«. Leon XIII. je to tudi naredil.

»Od konca 18. stoletja do začetka 20. stoletja je bilo na desetine svetnikov in blaženih, ki so sejali in stopali na pot (z zamisljivo evangeljskega sporočila v novi družbeni stvarnosti. Te pobude so, nedvomno, z žrtvami in mislimi teh mož in žena pripravile tla za okrožnico *Rerum novarum* in druge družbene dokumente papeža Peccija. Že ko

je bil apostolski nuncij v Belgiji, je razumel, da je treba družbeno vprašanje obravnavati pozitivno in učinkovito z dialogom in mediacijo. V dobi jedkega antiklerikalizma in protipapeških demonstracij je Leon XIII. znal voditi in podpirati katoličane po poti konstruktivnega sodelovanja, bogate vsebine, trdnih načel in odprtosti.«

Okrožnici *Rerum novarum* je sledila »prava eksplozija pobud v Italiji in drugih državah: družtev, kmečkih in obrtniških bank, časopisov ... široko 'gibanje'. Tako je bil zelo star, a moder in daljnoviden papež sposoben povesti v 20. stoletje pomlajeno Cerkev, s pravo držo do novih izzivov. Kot papež je bil še politično in fizično 'zapornik' v Vatikanu, toda v resnici je s cerkvenim učiteljstvom predstavljal Cerkev, sposobno brez kompleksov obravnavati velika sodobna vprašanja,« je o papežu Leonu XIII. povedal papež Benedikt XVI.

Iz Družine

Ribičev sin je sedel v senci vrbe in lovil ribe. Želel si je, da bi prijela prav velika riba. Takoj za tem je začutil, da je nekaj na trnku in začel je z vso močjo vleči. Toda riba je močno udarila z repom in potegnila dečka v vodo.

Oče, ki je v bližini raztegoval in pregledoval mreže, je hitro skočil in pomagal sinu na breg. Potem mu je rekel:

»Sin moj, ni vedno dobro, če se naše želje uresničijo.«

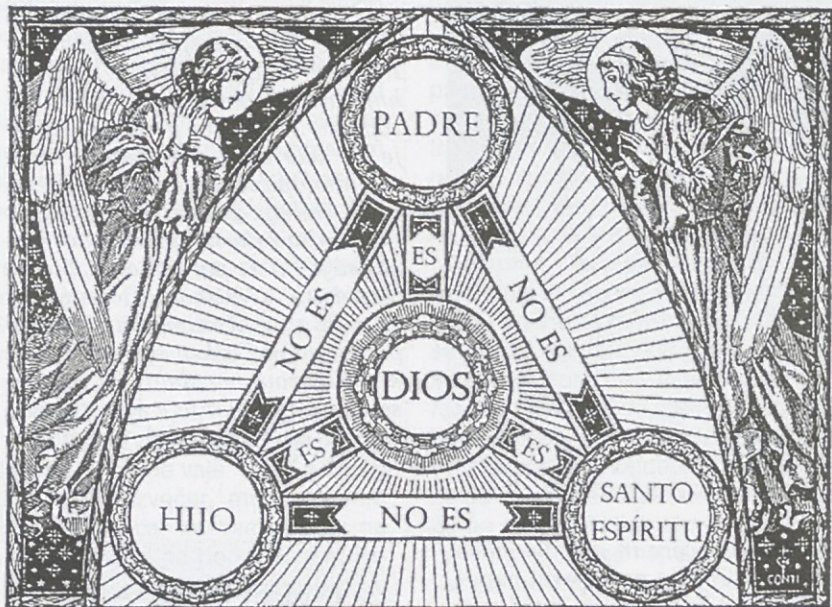
je to bil satan, in sem rekla: »Samo Bogu pripada čast, izgini, satan!« Takoj se je ta duša zrušila v strašen, nepojmljiv in nepopisen prepad. Tej ubogi duši pa sem rekla, da bom o tem seznanila vso Cerkev.

Dalje prihodnjič

MI V TROJICI

ZAČETI PRI BOŽJEM ŽIVLJENJU, da bi razumeli stvarstvo

TOMÁŠ ŠPIDLÍK

Pot, ki jo je pokazal Karl Rahner

Rahner se sprašuje, kako to, da bi mogla biti prva skrivnost naše vere nekako postavljena v ozadje. Vera mnogih kristjanov namreč tvega, da postane čisto enoboštvo. Rahner vidi za to ta razlog. Kristjani so bili zmeraj pripravljene sprejeti razodetje Trojice kot pomembno sporočilo. In nekako so ga skušali razumeti. Vendar niso zmeraj izbrali srečnega izhodišča. Notranje življenje Boga so skušali razumeti izhajajoč iz njegovih podob v ustvarjenem svetu, iz treh zmožnosti, ki sestavljajo notranje življenje spomina (spomin, um, volja), so, denimo, skušali dojeti enotnost treh Oseb v enem samem Bogu. Ta metoda, kot smo pravkar razložili, more služiti do neke določene točke, potem pa pade v zapletena premišljevanja, ki nas ne približajo skrivnosti, ampak, nasprotno, zatemnijo

njeno aktualnost, misli Rahner.

Nedvomno koristijo poskusi, razumeti Boga izhajajoč iz sveta. Prava spoznavna metoda izhaja iz tega, kar je znano, da bi prišla k temu, kar je manj znano. Toda do kolikšne mere je mogoče uporabiti ta postopek v našem primeru? Prepričani smo, da poznamo svet in človeka, toda verovati, da je takšno spoznanje popolno, je slepilo. Pozabljamo, da sta tako obstoj sveta kot smisel človeka skrivnost. Da bi jo razkrili, potrebujemo spoznanje Boga, kakor nam ga daje krščansko razodetje. Tedaj se odkrije, da je ključ za razumevanje ustvarjene resničnosti Trojica, ki se spusti vanjo, da bi dala obstoj in smisel vsemu, kar je predmet našega opazovanja v vesolju. Rahner je iznašel tudi dva izraza, da bi to uzavestili: »immanentna Trojica« označuje notranje življenje Boga, medtem ko »oikonomijska Trojica« označuje oikonomijo odrešenja, delo enega in

trojnega Boga v stvarstvu. Res je, da se po delu spozna njegovega avtorja, toda najpopolnejše je razumevanje, ki interpretira umetniško delo izhajajoč iz umetnikovega notranjega življenja.

Samo po sebi se razume, da med Božja dela umeščamo najprej zgodovino človeškega odrešenja. Kako bi jo bilo mogoče razumeti, če bi zgubili spred oči ljubezen Očeta, ki pošilja na svet svojega Sina, in ljubezen Sina, ki nam daje v delež svojega duha? Toda to, kar imenujemo »zgodovina odrešenja« v ozkem smislu, je umeščeno v zgodovino vsega sveta v njenih raznolikih fazah od stvarjenja do apokaliptičnih dogodkov. Trinitarčni vidik torej povsod preseva, četudi ga ni lahko odkriti, ker je njegovo videnje odvisno od globine duhovnega življenja vsakega posameznika. Toda poskušajmo ga orisati vsaj splošno.

Immanentna Trojica: osebna komunikacija

Ne mučimo se s preveč skrajnimi razmišljanji, ponarejena so! vzklika veliko novejših avtorjev. Božja Trojica ostane zmeraj nedoumljiva skrivnost. Toda drugi najdejo spodbudo prav v besedi »skrivnost«. Beseda nam ne sme vzeti poguma. V posvetnem smislu je skrivnost to, kar mora ostati skrito, medtem ko hoče Bog v različni meri razodeti svoje skrivnosti svojim vernikom. Razodeva jih predvsem v osebnem dialogu, v molitvi. Ne preseneča nas torej, da Evagrij kaže kot najvišjo stopnjo molitve »teologijo, ki je zrenje presvete Trojice«. To potrjuje izkušnja mistikov, ki so, v tem ko so premišljevali o tej vzvišeni skrivnosti, podali pomembno pričevanje o možnosti uvideti skrivnosti večnega življenja že v sedanjem času. Nasprotno pa je pretiran agnosticizem v razmerju do Božjih skrivnosti znamenje zmotne težnje ločevanja Boga od sveta in je protikrščanska težnja. Več modernih teologov torej vztraja pri tem, da naj bo kontemplacija presvete Trojice postavljena na prvo mesto v naših pobožnostih in v teološkem premišljevanju: poleg K. Rahnerja, o katerem smo že spregovorili, je

primerno omeniti W. Kasperja, J. Moltmanna, H. Ursa von Balthasara, na Vzhodu pa predvsem P. Florenskega.

Eden od glavnih motivov za trinitarično prenovo je poudarek na nuji, dati bolj živo izkušnjo osebnega Boga, ki ga spoznamo v osebnem stiku, v molitvi. Veliki prispevek moderne filozofije je personalizem, to je prepričanje, da je nad vsemi drugimi vrednotami najdragocenejša živa oseba. Iz tega sledi, da nas danes manj zanima Bog, ki je vzrok reda sveta ali vnašalec enotnosti med vse plemenite ideje, ampak je naša pozornost usmerjena bolj k Bogu kot osebnemu bitju v najboljšem pomenu besede.

Kaj je oseba? Kot smo pravkar razložili s svetim Tomažem Akvinskim, se oseba rodi iz razmerja z neko drugo osebo, tako da more imeti to drugo osebo za vzrok lastnega obstoja. Ruski mislec in pesnik V. Ivanov to izraža v obliki aforizma: *Tu es ergo sum*, ti si, torej sem. V tem kontekstu si niti osebnega Boga ne moremo predstavljati drugače kot v razmerju z drugo osebo ali z drugimi osebami.

Toda izrecimo ugovor: mar bi za zadostitev takšnemu logičnemu premišljevanju ne zadoščalo reči, da je Bog Stvarnik in ima torej osebno razmerje z ljudmi, ki jih je ustvaril? Ne zadošča, iz tega bi sledili absurdni sklepi. V tem primeru bi Bog namreč ne bil oseba, preden je ustvaril svet. Kako bi torej mogel svobodno ustvariti svet, če bi ne bil oseba? Poleg tega je dostojanstvo osebe odvisno od njenih razmerij. Nekdo je umetnik, če je v razmerju z umetniki, in razmerja z gojilci znanosti naredijo iz človeka znanstvenika. Iz tega sklepamo, da bi zgolj razmerja z ljudmi Boga ponižala samo na raven človeške osebe. In res so mitološki bogovi takšni: predstavljeni so kot nekakšni »nadljudje«. Iz tega sledi, da mora imeti Bog, če naj bo Božja oseba, razmerja z osebami, ki so enako Božje.

Zasluga novejšega ruskega personalizma je, da je pokazal pogoje, pod katerimi je razmerja mogoče imenovati osebna: biti morajo svobodna in zavestna. Biti suženj drugega ali

biti pod vplivom drugega, četudi nezavedno, človeka ne povzdigne k osebnemu dostojanstvu. Če prenesemo to načelo na Boga, moramo predpostavljati v njegovem življenju vsaj dve ločeni osebi, ki komunicirata v polnosti svobode in zavesti. Krščansko razodetje to izraža z analognimi izrazi, to je z izrazi, vzetimi iz človeškega življenja in prenesenimi simbolično v Božje življenje, ki pa dopustijo, da skoznje prenikne resnica skrivnosti: »Oče« in »Sin«.

Oče od vekomaj poraja Sina, to je, svobodno mu posreduje svojo Božjo naravo. Ker je ta nedeljiva, se daje v celoti, brez pridržkov. Po drugi strani Sin sprejema to Božjo naravo od Očeta svobodno in brez pridržkov, celovito, kot dar. S tem se potrjuje čudovita antinomija, ki je značilna za Božje skrivnosti: Sin prejema ves svoj obstoj od Očeta, toda ko ga sprejema v polni svobodi, je tudi sam počelo lastne osebnosti in tudi Očetove osebnosti, ker se more Oče imenovati Oče prav zaradi tega, ker ima Sina, ki ga ljubi in svobodno vse prejema od njega.

Osebe v dialogu

Osebna razmerja so toliko bolj živa, kolikor intenzivnejši je dialog. V našem človeškem življenju se dialog izraža predvsem s pomočjo besed. V katerem smislu moremo prenesti to izkušnjo v Božje življenje? V Uvodu v Janezov Evangelij je Sin imenovan *Logos*, Beseda. Izraz ima dolgo zgodovino, tako svetopisemsko kot tudi filozofsko. V helenistični govorici ima *logos* predvsem tri pomene: 1) izraža jedro, bistvo stvari, 2) idejo, 3) besedo komunikacije. Grški očetje so se zavedali, da je vse tri pomene mogoče uporabiti za razlago razmerja med Očetom in Sinom v trinitaričnem življenju. Če *logos* izraža bistvo stvari, je Sin, ki je Očetov *Logos*, z njim istega bistva. Če z *logosom* označujemo idejo, se Sin pojavi kot Očetova resnica, to pomeni, da pozna vse, kar pozna Očeta. Slednjič, če *logos* razumemo kot besedo, Sin razodeva Očeta tako navznoter kot tudi svetu. Dodajamo, da po svetopisemskem izročilu Božja

beseda ni čisti pojem, ampak ima v posesti moč, da stori, kar pravi: Sin je tudi Očetova delujoča moč.

Ko hočejo sholastiki izraziti, da je Sin »Očetova resnica«, razlagajo njegovo rojevanje enako, kot se rodi ideja v našem umu s pomočjo umske dejavnosti (*per operationem intellectus*). Vendar je mogoče zapisati, da se v tem kontekstu Origen izrazi bolje, bolj teološko, ko zatrdi, da se Oče rodi »v zrenju Očeta«. Krščansko zrenje ni samo vaja uma, ampak izreka duhovno spoznanje, neločljivo od ljubezni in od svobodnega sprejemanja, torej bolje izraža medsebojno komunikacijo. Gotovo je, da se osebe poznajo toliko bolje, kolikor bolj se medsebojno ljubijo. Če so nam ta premišljevanja pomagala določiti, da sta Božji Osebi dve, se sprašujemo, kako nadaljevati, da pridemo do neločljive enotnosti treh. V tem primeru bomo uporabili misel Pavla Florenskega. Njegova zasluga je, da je v splošnem določil načelo osebnega spoznanja. »Stvari« spoznavamo glede na stopnjo, do katere je njihov obstoj mogoče videti ali izkusiti, skupaj z njihovimi lastnostmi. Takšno je kartezijansko načelo »jasne in razločne ideje«, ki mora biti na začetku vsakega znanstvenega spoznanja. Toda tega ni mogoče uporabiti pri spoznanju oseb, ker je vsaka oseba skrivnost. V njeno skrivnost prodrta samo medsebojno zaupanje in ljubezen. Če to načelo drži za človeške osebe, ga je treba toliko bolj uporabiti za razmerja med Očetom in Sinom v Božjem življenju: med njima obstaja komunikacija v popolni ljubezni.

Kako pojmovati Božjo ljubezen? To je resničnost, najvišja resničnost. Lastnost prave resničnosti je, da je spoznana, zrta, občudovana. Tisti, ki zre in občuduje medsebojno ljubezen Očeta in Sina, je Sveti Duh. Ko zre, se sam vzpostavlja kot tretja Božja Oseba, postaja to, kar vidi, poseeblja medsebojno ljubezen med Božjimi Osebami. Duh je torej upravičeno imenovan »Duh Ljubezni«. Že na osnovi teh maloštevilnih premislekov vidimo, da notranje Božje življenje, imanentna Trojica, sije kot vzvišeni ideal osebnega sobivanja med ljudmi.

Toda najprej se moramo zaustaviti pri problemu, kako bi bilo mogoče preiti od življenja presežnega Boga k vidnemu svetu. Sveto pismo nas uči, da je sam Bog storil ta korak v stvarstvo in v odrešenje sveta.

*Dalje prihodnjič
Iz knjige Mi v Trojici*

Jezus Kristus kot hrana in Marija kot mati

Slava katoliške vere je v daru, ki ga ima, da mladim srcem vrača čistost; kajti ona nam daje Jezusa Kristusa kot hrano in Marijo kot mati.

Marija predstavlja vero preprostih, pa tudi vero cerkvenih učiteljev

Devica Marija je vzor vere tako zaradi načina, kako jo je sprejela, kakor tudi, kako je božjo resnico preučevala. Ona se ne zadovoljuje s tem, da jo sprejme in poseduje, z njo soglašča, temveč premišljuje o njej, jo živi in razvija. Ne podreja ji le svoje volje in razuma, temveč se v luči razuma vanjo pogloblja. A ne začenja z razmišljanjem, temveč z verovanjem, kot je to storil Zaharija. Brez pomislekov najprej veruje in šele potem razglablja, iz ljubezni in spoštovanja, ko veruje. Tako je ona za nas zgled ne samo za vero preprostih, temveč tudi za vero učiteljev Cerkve.

Kardinal John-Henry Newman (1801-1890)

Vidne rane (1918)

San Giovanni Rotondo

Predstojniki so poslali p. Pija v San Giovanni Rotondo; kraj leži kakih 40 kilometrov od Foggie proti obali Jadranskega morja. Kraj je miren in zdrav, zato je provincial upal, da se pater tam morda le pozdravi ali pa vsaj v miru umre.

Prišel je sem »za kratek čas, na odmor«, dejansko pa za petdeset let garanja.

San Giovanni Rotondo je bilo izgubljeno naselje na pobočju Gargana. Nekoliko ubogih hiš brez vode, luči, kanalizacije, cest.

Kapucinski samostan je stal dva kilometra proč od naselja. Do njega se je prišlo po kozji stezi. Kraj leži 750 metrov nad morjem. V vsakem oziru je to zdrav kraj!

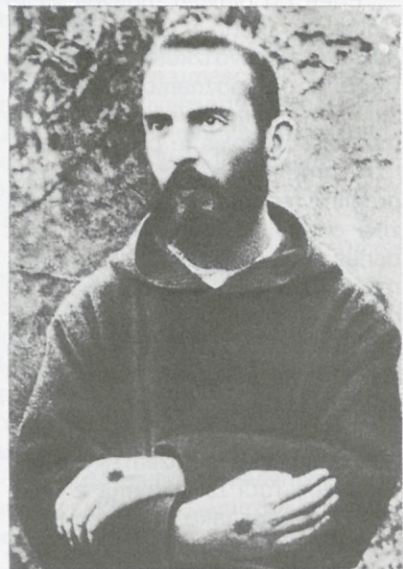
Kapucinski samostan v San Giovanni Rotondo je bil zgrajen leta 1540; vendar je leta 1866 nehal obstajati. Protiverski državni zakoni so, med tolikimi drugimi, ukinili tudi ta samostan. V petdesetih letih prekinitve so bila samostanska poslopja opustošena; pogosto so jih uporabljali celo za ovčje staje.

Leta 1909 so se smeli kapucini vrniti. A do prihoda p. Pija je le redko kdo prišel v samostansko cerkev, tako oddaljeno od vasi.

Še dve stvari sta ostali tu vedno lepi: v cerkvi slika Marije Matere milosti iz 14. stoletja in čudovit pogled na Manfredonski zaliv.

Danes je podoba kraja močno spremenjena. Namesto stare cerkve stoji tu od leta 1959 nova velika cerkev in obnovljeni samostan. Ozka, kamnita pot je široka, asfaltirana cesta. Samostan je s krajem povezan z novimi lepimi stavbami. Prebivalcev je danes tu okoli 25.000. Ob samostanu je zrasla in še raste najmodernejša bolnišnica na italijanskem jugu.

P. Pij je prišel v San Giovanni Rotondo sredi decembra 1917. Samostanski bratje so ga pozdravili kot starega znanca. Leto prej je bil namreč tam teden dni na obisku.

Dobil je celico številka 5, v kateri je po petdesetih letih tudi umrl.

Predstojnik in bratje so bili prepričani, da so mlademu patru ure štete. Ko bo prišla pomlad, p. Pija ne bo več. Zato so mu izkazovali vso pozornost in ljubeznivost.

Pater kljub bolehnosti ni nič popustil v kapucinski strogosti. Visoka vročina ga je še vedno napadala, na rokah in nogah je čutil bolečine.

V apulijske gore je prišla pomlad. Vse je zazelenelo, ptički so peli; tudi p. Pij se je veselil pomladi.

Nekega pomladanskega večera 1918 je ves zaskrbljen hodil po samostanskih hodnikih in vsakega brata vprašal: »Kam je šel Jezus?«

Niso mu odgovarjali, zmajevali so z glavo. »Ali že prihaja njegov konec?«

Vsak dan so pričakovali njegovo smrt. Toda smrt je čakala nanj še več kot petdeset let. Tudi jesen ni napravila konca patrovemu trpljenju. Ravno nasprotno: jesen leta 1918 je trpljenje p. Pija še pomnožila, tako da bi ga brez posebne božje pomoči ne bil mogel prenašati 50 let.

Pogled v dušno stanje

Nekoč je šel s semenišniki na sprehod. Prosil so ga, naj jim pove kaj lepega.

»Lepega? Ne, nekaj žalostnega vam bom povedal,« in plane v jok. »Prav danes je neki fant v naši cerkvi prejel obhajilo po nevdrem. Jaz sam sem mu ga dal.«

Med fanti je zavladala tihota.

Kmalu pade eden od fantov na kolena in jokaje pravi: »Jaz sem bil to!«

P. Pij ga dvigne, reče drugim, naj gredo naprej, in ga kar na cesti spove.

»No, zdaj vam bom povedal nekaj bolj veselega.« Fantje so se razveselili.

»Ali vidite to podplutbo pod mojim očesom?«

»Kje ste jo pa dobili?«

»Dobil sem jo v boju s hudobnim duhom.« Vsi napeto prisluhnejo. »Kako to?«

»Ker sem branil nekoga od vas, ki je imel nečiste skušnjave. Veselo je to, da se je boril proti njim. In ker je klical Marijo na pomoč, je s tem klical tudi mojo pomoč. In zmagala sva. Fant se je rešil skušnjav in je zaspal. Jaz pa sem jih dobil zaradi besa hudega duha. Vesel sem, da sva dobila bitko, čeprav za tako ceno.«

Prebodeno srce

P. Pij je v trdem večletnem boju s hudim duhom prekaljen, s trpljenjem nevidnih Kristusovih ran okrepčan in z nenehnim stikom z Bogom posvečen, zorel za dva velika božja mistična darova, ki sta ga čakala: za prebode srca in za prejem vidnih znamenj Kristusovih ran.

Eden najbolj nenavadnih doživljajev v duhovnem življenju je tako imenovano prebode srca. To karizmo imenuje sveti Janez od Križa »serafski napad«, velika sv. Terezija pa »transverberatio«.

Skrivnostna strelica ali kopje čutno prebode izvoljenca. Srce ostane ranjeno od žareče ljubezni, duša pa je dvignjena do najvišje kontemplacije, pa tudi do skrajnih bolečin.

Tudi p. Pij je prejel to mistično

Pročelje Hiše lajšanja trpljenja, bolnišnice v San Giovanni Rotondu. - Glavni vhod v bolnišnico; na vrhu prvega stopnišča je kip p. Pija, ki daje odvezo spovedancu.

milost, karizmo in jo v pismu svojemu duhovnemu voditelju avgusta 1918 takole opisuje:

»Pravkar sem spovedoval naše fante na večer 5. avgusta, ko me naenkrat prevzame groza: zagledal sem nebeško bitje, ki se je pojavilo pred očmi mojega uma. V roki je držalo vrsto orodja, podobno dolgi železni sulici s priostro in razžarjeno konico. Tedaj sem videl, kako je tisto bitje z vso silo

zabodla tisto orodje v mojo dušo... Od bolečin sem zavpil, misleč, da umiram. Fante sem odslovil, češ da se ne počutim dobro. To mučenje je trajalo neprestano do jutra 7. avgusta. Ne morem povedati, koliko sem v tem času trpel... Od tistega dne dalje do danes sem smrtno ranjen. V najgloblji globini duše stalno čutim odprto rano, ki mi zadaja smrtne bolečine. Ali ni to nova kazen, s katero me je udarila

božja pravičnost?«

P. Pij v svoji ponižnosti seveda ni mogel misliti drugače.

Njegov duhovni voditelj ga je umiril in ga prepričal, da je to doživetje »učinek ljubezni, izpit, klic k soodreševanju... Poljubite roko, ki vas je prebodla. Ta rana je pečat ljubezni!«

Vtisnjenje Kristusovih ran

V naslednjem mesecu je p. Pij prejel drugo takšno veliko milost: vidna znamenja Kristusovih ran.

P. Pij sam opisuje, kako se je to zgodilo. Njegov duhovni voditelj mu je pod pokorščino ukazal, da mora to popisati. To je storil v pismu z dne 22. oktobra 1918:

»Bilo je v petek, 20. septembra 1918, po maši v koru. Iznenadila me je velika umiritev, podobna sladkemu snu. Vsi zunanji in notranji čuti, kakor tudi duševne moči so utonili v neki nepopisen mir. Okoli mene in v meni je bila popolna tihota. Takoj sem občutil velik mir in predanost na popolno izginitev vsega. Vse to se je zgodilo v hipu. Medtem ko se je to dogajalo, se je pojavilo pred menoj skrivnostno bitje, podobno tistemu, ki sem ga videl na predvečer 5. avgusta. Razlikovalo se je le po tem, ker je temu bitju tekla kri iz rok, nog in strani. Njegova pojava me je osupnila. Kaj sem tisti čas čutil v sebi, ne bi mogel reči. Čutil sem, da umiram. In bi dejansko umrl, če ne bi bil Gospod s svojim posegom podpiral mojega srca, ki je hotelo kar skočiti iz prsi.

Potem je videnje tega bitja izginilo. Takrat sem opazil, da so moje roke, noge in prsna stran prebodene in da iz njih kaplja kri. Zamislite si mojo grozo, pa tudi moje bolečine, ki sem jih takrat občutil, in jih čutim nenehoma skoro vsak dan.«

Iz tega Pijevega pisma in drugih njegovih pisem lahko zaključimo tole: pater je bil »sam v koru«, na prostoru p. vikarja, »da bi se zahvalil po maši«. Prikazanje se je dogodilo med 9. in 10. uro dopoldne. Skrivnostno bitje, vse krvaveče, se prikaže tam, kjer je v koru križ. Pater se počuti kakor

mrtev, ves iz sebe.

Iz rok, nog in prsne strani bitja, ki se je prikazalo, je tekla kri, hkrati pa je izhajalo iz vseh njenih ran petero žarkov kot »snopi luči s puščicami in plamenice, ki so ranili patra na rokah, nogah in na prsni strani.

Bitje je »Kristus z ranami«.

Stigmatizacija se je zgodila brez besed, med mističnim pogovorom z njim. Prikazen je trajala »malo minut«. Pater se je zgrudil, in ko je prišel k zavesti, je opazil, da leži na tleh z ranami in da »roke, noge in srce krvavijo«.

Po poznejših patrovih izjavah je zaradi teh ran vedno zelo trpel, najbolj pa vsak teden od četrtega zvečer do sobote. Tedaj je pretrpel celo Kristusovo trpljenje, tudi bičanje in kronanje s trnjem.

Patra je našel na tleh brat Nikolaj. Tekel je po gvardijana in odnesli so ga v njegovo sobo. Ko se je zavedel, je prosil, naj ga pustijo samega.

Nekaj dni je ostal v postelji. Rane so krvavele in bile videti prav takšne, kot da bi bilo telo prebodeno. Tudi velikost ran je bila takšna, kakor da bi bil p. Pij pribit na križ.

P. Pij je trpljenje vzel nase voljno. Zelo pa ga je odbijala vidna pojava teh znamenj. Rane so bile zanj nepopisno breme za njegovo ponižnost. Vroče je prosil Boga, naj stori, da ta znamenja ne bodo vidna. Gospod ga je res uslišal, a šele po petdesetih letih, na smrtni postelji.

Kljub vsem poskusom zdravnikov, da bi jih zacelili, so rane ostale sveže celih petdeset let. Niso se zacelile, nikoli pa se niso ognojile. Pater je vedno nosil rokavice, ki jih je sam pral.

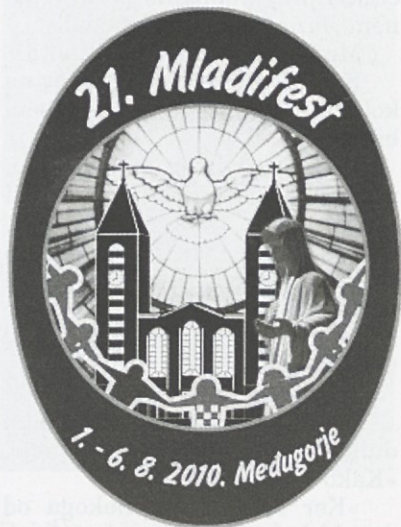
Predstojnik si je rane dobro ogledal. Pojav mu ni bil tuj, saj je tudi sv. Frančišek Asiški, ustanovitelj reda manjših bratov, dobil take rane dve leti pred smrtjo. Predstojnik je seveda vse sporočil svojemu provincialu v Foggio. Ta je naročil, naj rane fotografirajo. Fotograf je na samostanskem vrtnu posnel Pijeve rane na rokah. Obširno poročilo s slikami vred je gvardijan poslal tudi v Rim vrhovnemu predstojniku reda.

Dalje prihodnjč

21.

MLADIFEST

od 1. do 6. avgusta v
Medžugorju

XXI mednarodni
molitveni festival
mladih pod geslom
»Dobri učitelj, kaj naj naredim, da dosežem večno življenje?« se je končal.

Mladi iz 72 držav z vseh kontinentov so se vrnil domov. V mislih in srcih nosijo veliko novega, dobrega, v prvi vrsti pogled na pozitivno stran svojega življenja. Vsak naj se zaveda, da je bil Bog prisoten ob njegovem nastanku, ker ga je On želel in »naričeval« že v davninah obstoja sveta. Zavedajmo se torej, da je bil On poleg ob našem rojstvu, da nas je gledal v prvih letih življenja in nas še vedno spremlja vsak dan, vsak trenutek. Vsak naj pomisli na to, da je tako zelo ljubljeni Božji otrok, da je Božji Sin za njegovo srečno večnost v nebesih dal celo svoje življenje.

Prvi večer, ko so mladi s svojimi zastavami in tablami z napisom države, ki so jo predstavljali, začeli prihajati na prostor blizu oltarja, je bilo videti in slišati mladostni zanos, s katerim so se odločili priti po odgovor na vprašanje: 'Dobri Učenik, kaj naj naredim, da dosežem večno življenje?' in mladostno navdušenje

nad veličino vere zlasti tistih narodov, kjer katoliška vera ni 'sodobna' ali je celo preganjana. Prišli so tudi Danci, kjer je katoličanov slab procent. Prisluhniti je bilo vredno melodičnemu jeziku Japoncev in čisto drugačnemu jeziku Kitajcev. Nadvse veselo pa smo s ploskanjem pozdravili dva predstavnika Vatikana. Zaploskali smo tudi Romu, ki je prvič prišel v imenu Romov iz vsega sveta. Zanimivi so bili dvakrat črni predstavniki iz Senegala. Zadnje pa so štiri redovnice in eno dekle iz Zimbabveja, ki so, črne kot so, zapele svoj dolg črnski vzklík bile Mariji.

Kmalu po začetku svete maše so po prošnji k Svetemu Duhu spustili 10 ali 15 belih golobov. Zelo lep prizor, ko so poleteli nad nas in se potem dvigali vedno višje proti nebu.

Vsak večer je somaševalo okoli 500 duhovnikov, enkrat celo 540.

Predavatelji so bili zelo različni. Spregovorili so nam povprečni ljudje, ki pa so imeli posebno življenjsko zgodbo, kot je bila na primer Hee-Ah, ki je s štirimi prsti odlično odigrala Chopinovo *Fantasia impromptu* in zapela *Ave Marijo*. Prisluhnili pa smo tudi škofom, akademikom in svetovno znanim znanstvenikom.

Poseben 'čudež' je Lidija, stalna mežugorska prevajalka, ki odlično obvlada pet evropskih jezikov in se je v enem letu naučila še korejščino, da je mogla direktno prevajati Yang Gon – Bebeja, nekoč silno nesrečnega, danes pa znanega in priznanega pevca.

Ves program so simultano prevajali v angleški, arabski, češki, francoski, italijanski, kitajski, korejski, madžarski, nemški, poljski, portugalski, romunski, ruski, slovaški, slovenski in španski jezik. Voditelji manjših skupin pa so deloma prevajali še v svoje jezike.

42 akreditiranih novinarjev različnih svetovnih medijev je vse dni spremljalo Mladifest. Mnogi internetni portali so vsa dogajanja direktno posredovali svetu.

Nekaj televizijskih ekip je snemalo lastne dokumentarne oddaje. Med njimi tudi BBC, ki je največja svetovna korporacija za oddajanje radijskega in televizijskega programa.

Iz Slovenije je bilo deset av-

tobusov, torej 500 Slovencev. Imeli smo posebno pripravo na sveto spoved, pri čemer je bil 'glavni' p. Paskal. Včasih smo se prepozno zbudili, da bi prisostvovali skupni jutranji molitvi od 9. ure dalje, ki je tako zelo lepa. Smo pa (tudi ponoči) romali na Crnico ali (in) na Križevac. Bili smo pri procesiji skozi župnijo in nosili lučke ter mnoge naše zastave. Naj nas Marija vidi! Gledala nas je tudi, ko smo klečali pred Najsvetejšim in

častili ter slavili svojega Stvarnika in se mu zahvaljevali.

Rezultat celega tedna je sklep: živeti lepše, boljše, to je bolj BOŽJE. V tem navdušenju smo si rekli: NASVIDENJE, ker smo razumeli smisel kateheze, ki je bila ob vodilni misli Mladifesta:

Iti naproti Jezusu Kristusu, ki je stopil v zgodovino in se želi srečati z vsakim izmed nas.

Iz Odmev Medžugorja

IZ »DRUŽINE« CREDO

Iz branja ob evharističnem kongresu

ALOJZ REBULA

Po pošti dobivam precej slovenskega katoliškega tiska. Vsi ti tiski me ne osrečujejo. Že lep čas me spremlja skušnjava, da bi napisal Credo z naslovom: »O katoliški kvaliteti«. Pri tem bi pač izhajal iz naslednjega prepričanja: ob tem, da je neki sestavek napisan pravoverno in pobožno, ni nujno, da

je tudi vreden objave. Kakor sta v širšem smislu neka pesem ali povest pravoverna in pobožna, a na kulturno-umetniški ravni zanič. Pač princip kvalitete, o kateri se v našem nekvallitetnem zgolj količinskem času nič ne govori, a na katero bi vsaj katoličani ne smeli pozabiti.

ZRNO-SKI, ki ga tudi dobivam, je interno glasilo Društva slovenskih katoliških izobražencev. Svojo prvo letošnjo številko je razumljivo posvetilo evharističnemu kongresu in beatifikaciji Alojzija Grozdeta. Ne gre za to, koliko in kako se je tema temama moglo v svoji založniški skromnosti posvetiti. Primerjave s

tovrstnimi tujimi tiski ne pridejo v poštev. Pomudil se bom samo ob enem prispevku, ki me je pritegnil, ker se je dotaknil teme, katere se je drugi katoliški tisk po mojem preveč izogibal: evharističnega kongresa leta 1935 v Ljubljani, takrat po nazivu drugega jugoslovanskega evharističnega kongresa.

Posebej me je pritegnil podnaslov »Odlomki iz govorov škofa Rožmana ob kongresu«.

Pa pogledjmo, sem si rekel, kaj je leta 1935, se pravi tako rekoč v zenitu spopadanja fašizma, nacizma in komunizma za prihodnost sveta spregovoril katoliški škof, ki ga je komunistična partija pozneje v lepem delu zavesti Slovencev zapečatila kot predstavnika fašizma na Slovenskem.

Z začudenjem sem bral takšnega Rožmana: »Kako naj razložimo besedo socialna dolžnost, ki jo marksisti, komunisti, fašisti in nacionalisti neprestano vlačijo po zobeh in v imenu katere – volkovi svojim soljudem – mirno prelivajo

človeško kri?»

Ko je slovenski škof izrekel te besede, je bil italijanski fašizem formalno v najboljših odnosih s Svetim sedežem (in italijanski episkopat je podprl napad na Abesinijo...). **Besedo »fašisti« bi bil lahko izpustil, pa je ni.** Lahko torej sklepamo, da je bil, sam kot Korošec žrtev nacionalizma, vsaj toliko antifašist kot Edvard Kardelj, ki mu je bil antifašizem samo odložljiva drža, kakor je tudi dokazal s polnim sprejetjem pakta Hitler-Stalin...

In v času, ko je na Slovenskem po revoluciji, kot se zdi, še več kapitalizma kot pred njo, še berem v ZRNU: *»Socialni preporod se začneja pri človeških dušah. Kaj pomenijo zveneče besede o socialni skupnosti, o stanovski solidarnosti in samozavesti, kaj beseda o altruizmu, o pravicah proletariata, ako nismo prej, davno prej že človeka spreobrnil in mu v njegovi duši vzgojili čednost pravičnosti in mu poostrili njegovo vest, da mu bo dajala smernice v njegovih odnosih do sočloveka.«*

Besede, ki bi jih lahko rekel Janez Pavel II. ali Benedikt XVI. ali Bertone v Celju. Seveda so to besede iz leta 1935, besede svobodnega predvojnega Rožmana, ne onega medvojnega, tragično ukleščenega med Rösenerjevim in Kardeljevim terorjem ...

**»NE IZDAJA RESNICE
LE TISTI, KI GOVORI
NAPAČNO NAMESTO
RESNIČNEGA,
TEMVEČ TUDI TISTI,
KI SVOBODNO NE
GOVORI RESNICE, KI
NAJ SE RAZODENE,
ALI NE BRANI
SVOBODNO RESNICE,
KI TERJA,
DA JO BRANIJO.«**

Sv. Bernard

GADAFI GOVORI ČISTO ZARES

Misijonar PIERO GHEDDO pravi, da bi mu kristjani morali odgovoriti

RIM – Znani misijonar o. Piero Gheddo je mnenja, da poziv, kakor ga je predstavil libijski vodja Muamar el Gadafi med uradnim obiskom v Rimu, naj bi Evropa postala islamska, se lahko uresniči v nekaj desetletjih.

Ta duhovnik s Paškega instituta za zunanje misijone, ustanovitelj misijonske obveščevalne službe AsiaNews, ki je misijonaril na več kontinentih in avtor 80 knjig, je bil v izjavi za ZENIT mnenja, da je treba vzeti prenapetega predsednika zares in se vprašati, kako mu odgovarjajo kristjani starega kontinenta.

29. avgusta se je libijski voditelj srečal v večnem mestu s 500 dekleti in izjavil, da *»bi islam moral postati vera vse Evrope«*. Prej jih je še povabil, naj se spreobrnejo, na kar so vsaj tri potrdile, da so to že storile.

Po mnenju o. Gheddo-a so Gadafijeve izjave daleč od navadne 'folklore', kot so izjavili italijanski politični predstavniki, pač pa lahko v malo desetletjih postanejo resničnost.

»Noben časopis (razen Avvenire – dnevnik italijanske škofovske konference) tega ni vzel zares in bi pomislil, kako odgovoriti na ta izziv islama, ki bo prej ali slej postal večina v Evropi.«

Tajnik vatikanske Kongregacije za evangelizacijo narodov, nadškof Robert Sarah je bil eden od redkih, ki je vzel Gadafijeve izjave zares. V pogovoru z rimskim dnevnikom *La Repubblica* (31. avgusta) jih je ocenil kot *»izzivanje«* in kot *»pomanjkanje spoštovanja do papeža in Italije, ki je pretežno katoliška dežela«*.

»To tekmo je treba vzeti zares – ponavlja o. Gheddo. Seveda z demografskega vidika, saj je vsem jasno, da Italijani nazadujejo od 120 do 130 tisoč oseb letno zaradi splavov in razprtih družin; medtem ko je v Italiji

Libijski vodja Muamar el Gadafi

od 200 tisoč legalno registriranih imigrantov na leto več kot polovica muslimanov. In še porastek muslimanskih družin je mnogo višji od porastka naših družin.«

»O tem se nikoli ne govori niti v časopisih niti v televizijskih programih. A je potrebno odgovoriti na to predvsem z verskega, kulturnega vidika ter istovetnosti. V krščanski Evropi verska praksa upada in se širi verska brezbriznost, krš-

čanstvo in Cerkev sta napadana.«

»Kadar gre za negativne novice za Cerkev, jih časopisi objavljajo na vidnih mestih in včasih celo z zadovoljstvom. Evropska ustava je bila sprejeta, kljub temu da ni omenjala 'krščanskih korenin' naše kulture in našega razvoja. Dejstvo je, da ljudje postajamo vedno bolj pogani in da verski vakuum neizogibno polnijo druge verske ponudbe in sile.«

»Če se imamo za krščansko deželo, bi morali znova zaživeti po krščansko in s tem bi tudi rešili problem praznih zibel.«

Da je pojasnil, kaj je hotel Gadafi s svojim izzivanjem doseči, je o. Gheddo povedal stališča še drugih islamskih predstavnikov: *»Leta 2004 sem obiskal Malazijo. Tam mi je nadškof metropolit Kuala Lumpur pokazal uvodnik najvažnejšega lokalnega časopisa v angleščini (The Star – The People's Paper). V njem je pisalo: 'Krščanski Zahod je bogat, tam se dobro živi, tam je vzgoja, demokracija in tudi vojaška moč, a brez idealov in brez otrok, ker nima Boga. Zgodovinska naloga islama je: Evropi vrniti Boga.'«*

Duhovnik in misijonar konča z naslednjim vprašanjem: *»Zakaj nikoli nihče ne odgovori na to izzivanje, tako razširjeno med islamskimi narodi, ki ga njihova kultura razglaša na ves glas?«*

Zasvojenost z glasbo

BOGDAN ŽORŽ

Glasba spremlja človeka od pradavnine. Morda imamo enega najlepših dokazov za takšno trditev prav pri nas, v Sloveniji, v Divjih Bahah pri Šebreljah, z najdbo najstarejšega glasbila na svetu - koščene piščali, ki jo je izdelal in uporabljal že neandertalec - najstarejši prebivalec Evrope! Glasba človeku pomeni možnost, način za sproščanje svojih čustev, za podoživljanje čustev, pa tudi pot za svoje duhovno doživljanje in izražanje. Torej: ali je ob tem glasba sploh lahko vir zasvojenosti?

Že v najstarejših znanih zapisih najdemo sporočila o tem, da glasba lahko pomaga k nekim ekstatičnim doživljanjem, k umetnemu ustvarjanju stanja nekake omame. Posebej močno je poudarjen pomen glasbe v starogrški mitologiji - spomnimo se samo na petje siren, pa na Eolovo harfo... Pri različnih ljudstvih pa to izkušnjo srečamo še danes, posebno v kombinaciji glasbe s plesom. Vendar so bila v preteklosti ta izjemno močna glasbena doživetja, povezana z redkimi okoliščinami, posameznik je taka izjemna doživetja doživljal le zelo redko, in zato o zasvojenosti ni mogoče govoriti. O zasvojenosti z glasbo zato govorijo bolj pravljice (samo o »čarobnih piščalih« poznamo kar več različic pravljic!)

V zadnjih desetletjih, z izumom umetnih prenašalcev zvoka, pa je glasba postala zelo dostopna vsakemu, ob vsaki priložnosti, neomejeno. Če so si naši predniki privoščili glasbeni užitek le zelo občasno, pa še to v zelo omejenem časovnem obsegu nekega koncerta, je danes možno prav zaprav glasbo poslušati neprekinjeno, vsak dan, dan za dnem.

In v resnici srečujemo že otroke, predvsem pa mladostnike, ki poslušajo glasbo po cele dneve: ki se učijo ob poslušanju glasbe, ki se sprehajajo s slušalkami na ušesih, se igrajo s slušalkami na

ušesih... Tu pa postanejo stvari že drugačne.

Otrok se ob tem navadi na to glasbo, ki mu, običajno z veliko jakostjo, »polni ušesa« - in ne zna, ne zmore več biti v tišini, zelo težko prenaša tišino. Pa ne le to: glasba ga tudi vleče iz stika z drugimi ljudmi v osamo, sili ga, da prekinja stik z drugimi ljudmi, da prekinja odnos z drugimi - in se umika v svet glasbe.

Pri tem igra zelo veliko vlogo tudi izbor glasbe, ki jo nekdo poslušša.

Rekli smo že, da je glasba zelo tesno povezana s človekovim čustvenim in duhovnim doživljanjem. To je pravzaprav človek vedel že od nekdaj, in zato že od nekdaj izbira glasbo trenutnim okoliščinam primerno. Znano je, da so vojskovodje izbirali za svoje vojake »bojevito« glasbo, s poudarjenim ritmom, in je ta glasba spodbujala njihovo bojevitost. Povsem se razlikuje glasba, ki jo igramo, poslušamo ob nekih žalostnih dogodkih (n. pr. pogreb), ob veselih dogodkih (n. pr. svatbe), ali ob dogodkih, kjer želimo poglobljenega duhovnega doživljanja (verski obredi, meditacije...). Že iz tega izhaja, da je za celovitost doživljanja, čustvenega in duhovnega, koristna čim večja pestrost, raznolikost v glasbi,

ki jo poslušamo, ob načrtnem izbiranju glasbe.

Naši otroci pa zelo pogosto poslušajo samo eno zvrst glasbe, zelo glasno, in to zelo veliko časa. To pa so že čisto nove okoliščine, za katere pravzaprav nimamo dovolj zgodovinskih izkušenj, da bi z veliko gotovostjo vedeli za vse posledice. Vemo le za učinke, ki jih takšen način glasbe povzroča - in ti učinki so zelo podobni vsem drugim pojavom, ki jih poznamo iz sveta zasvojenosti.

Že prej smo dejali, da pretirano poslušanje glasbe škodljivo vpliva na sporazumevanje, na medčloveške stike. Že izkušnje diskotek nam to potrjujejo: bučna glasba onemogoča komunikacijo, sporazumevanje med obiskovalci diskoteke, in tako se tu pravzaprav ne dogaja druženje, ne dogajajo se koristni stiki med mladimi obiskovalci - ampak imamo opravka le z »učinkom mase«, ko se posameznik v masi in bučni glasbi izgubi, se zlije z maso in izgubi tudi stik s samim seboj...

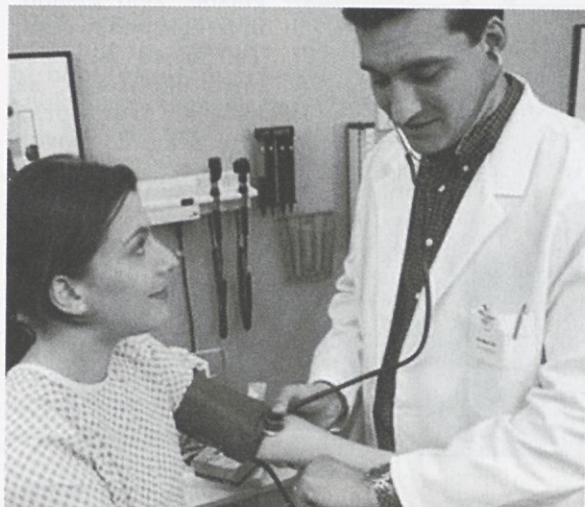
Zelo pogost primer zasvojenosti z glasbo je mladostnik, ki trdi, da ga glasba pomirja, da se ob glasbi lažje zbere in uči - pa je učno neuspešen, in kar naprej »nervozen«, razdražljiv, ne more se zbrati, ne more se lotiti nobenega opravila...

Tako za mlade same, kot tudi za njihove starše, je pomembno, da se vsega tega zavedamo.

Glasba še vedno ostaja za človeka nekaj zelo pomembnega, tudi za otroka. Vendar je treba poskrbeti, da glasbo poslušamo za poglobljanje nekega doživljanja, ali za sprostitve - nikakor pa ne za »mašilo«, nikakor ne za sredstvo izločanja iz družbe. Pomembno je poskrbeti za raznolikost glasbe, ki jo poslušajo naši otroci, in za kontrolo časa, ko jo poslušajo!

Zvišan krvni tlak

BARBARA KRUHAR LORGER

Zvišan krvni tlak ali arterijska hipertenzija je med najbolj pogostimi kroničnimi boleznimi v svetu, saj naj bi jo imela približno četrtina odraslih ljudi. V Sloveniji naj bi imela po ocenah zvišan krvni tlak več kot polovica ljudi, starejših od 20 let. Zaradi razširjenosti postaja velik zdravstveni problem, za katerega pa veljajo trije paradoksi.

Visok krvni tlak je:

- preprosto diagnosticirati, a kljub temu prepogosto ostane neugotovljen;

- preprosto zdraviti, a kljub temu prepogosto ostane nezdravljen;

- kljub številnim učinkovitim zdravilom prepogosto neučinkovito zdravljen.

Krvni tlak

Krvni tlak je tisti tlak, s katerim kri pritiska na steno žile, po kateri teče. Ustvarja ga srce. Poznamo dve vrednosti krvnega tlaka: zgornji ali sistolični krvni pritisk izmerimo takrat, ko se srce skrči in iztisne kri v glavno arterijo (aorto), spodnji ali diastolični krvni tlak pa izmerimo takrat, ko srčna mišica počiva. Ko navajamo vrednosti krvnega tlaka, moramo navesti obe številki, ki sta izraženi v milimetrih živega srebra, npr. 120/80 mm Hg. Vrednosti krvnega tlaka niso ves čas enake, ampak se nenehno

spreminjajo. Tlak je odvisen od položaja telesa, telesnega napa, čustvenih obremenitev in dela dneva (podnevi je vedno višji kot ponoči).

Zvišan krvni tlak oziroma hipertenzija

O zvišanem krvnem tlaku govorimo, kadar je povprečna vrednost krvnega tlaka enaka ali višja od 140/90 mm Hg. Meja med normalnim

in zvišanim krvnim tlakom ni ostra. Krvni tlak lahko škodljivo deluje že pri nižjih vrednostih, če so prisotni še drugi škodljivi vplivi (npr. sladkorna bolezen ali ledvična bolezen). Pri večini bolnikov zvišan krvni tlak napreduje počasi, zato pravimo, da je tihi ubijalec. Prve težave so na splošno neznačilne, zato jih bolniki pogosto zanemarijo. Navajajo občasne jutranje zatilne glavobole, vrto-glavice, šumenje v ušesih, živčnost, moteno spanje. Zvišan krvni tlak spada med resne dejavnike tveganja za razvoj ateroskleroze z vsemi njenimi posledicami, za nastanek možganske kapi, srčnega infarkta in srčnega popuščanja.

Kaj povzročča zvišan krvni tlak

Vzroki za nastanek zvišanega krvnega tlaka v večini primerov (90%) niso znani. Redkeje ga povzročajo bolezni organov, kot so žleze z notranjim izločanjem (ščitnica, nadledvična žleza), ledvične bolezni, zožitve ledvičnih arterij, uporaba kontracepcijskih tablet, čezmerno pitje alkohola. V teh primerih govorimo o sekundarni hipertenziji. Po odstranitvi vzroka (ozdravitvi) se krvni tlak normalizira.

Obstajajo dejavniki, ki povečajo tveganje za nastanek zvišanega krvnega tlaka in posledično razvoj

srčno-žilnih bolezni. Na večino dejavnikov tveganja lahko vplivamo, medtem ko na določene nimamo vpliva.

Dejavniki tveganja za nastanek zvišanega krvnega tlaka

Dejavniki, na katere ne moremo vplivati:

- dednost (sorodniki imajo ali so imeli zvišan krvni tlak),
- starost (po 45. letu se krvni tlak viša),
- spol (moški so bolj ogroženi od žensk).

Dejavniki, na katere lahko vplivamo:

- čezmerna telesna teža,
- čezmerno uživanje soli,
- čezmerno pitje alkoholnih pijač,
- premajhna telesna dejavnost,
- izpostavljenost škodljivemu stresu.

Zdrave življenjske navade so najboljši način, da preprečimo naraščanje krvnega tlaka. Mednje spadajo vzdrževanje primerne telesne teže, omejitev uživanja soli, uživanje čim več svežega sadja in zelenjave, zmanjšanje pitja alkoholnih pijač (največ dve merici alkohola na dan za moške oz. merica za ženske; merica je deciliter vina ali malo pivo), opustitev kajenja in redna telesna dejavnost (vsaj trikrat na teden).

Zvišan krvni tlak je treba zdraviti

Vsem bolnikom z zvišanim krvnim tlakom svetujejo, naj spremenijo življenjske navade. Zdravljenje z zdravili je treba nujno začeti takrat, ko zdravnik oceni, da je tveganje za pojav bolezni srca in ožilja veliko ali zelo veliko. Ker pri sladkornih bolnikih z zniževanjem krvnega tlaka pomembno bolj zmanjšujemo tveganje za pojav bolezni srca in ožilja, je z zdravljenjem z zdravili smiselno začeti že, ko je pritisk višji kot 130/85 mm Hg, znižujemo pa ga do vrednosti, ki jih bolnik še prenaša, oz. pod 130/80 mm Hg. Poznamo več skupin zdravil, ki učinkovito znižujejo krvni tlak. Katera skupina

Lepa si zemlja slovenska

LUCIJANA JAKOŠ

zdravil je za posameznega bolnika najprimernejša, se odloči zdravnik po kliničnem pregledu bolnika in po tehtnem premisleku.

Če se krvni tlak po nekaj tednih rednega jemanja zdravil ne zniža do ciljnih vrednosti, bo zdravnik odmerek zdravila povečal in/ali dodal drugo ali celo tretje zdravilo. Zdravila je treba jemati redno, vsak dan, kakor jih je predpisal zdravnik.

Zdravila za zniževanje zvišanega krvnega tlaka je treba jemati do konca življenja.

Cilj zdravljenja zvišanega krvnega tlaka ni znižati izmerjene vrednosti, ampak doseči dolgoročno in kar največje možno zmanjšanje obolenosti in umrljivosti zaradi bolezni srca in ožilja. Zdravljenje zvišanega krvnega tlaka je zadovoljivo, kadar so dosežene ciljne vrednosti krvnega tlaka, ki so bile zastavljene pred zdravljenjem.

Priporočene ali ciljne vrednosti krvnega tlaka, ki jih želimo doseči z zdravljenjem:

- Manj kot 140/90 mm Hg pri vseh bolnikih.

- Manj kot 130/80 mm Hg pri bolnikih z velikim ali zelo velikim tveganjem za zaplete pri boleznih srca in ožilja. Mednje spadajo tudi sladkorni bolniki.

Iz revije *Naša družina*

Radi govorimo:

**Kjer je volja,
tam je pot.**

Upam si trditi:

**Kjer je cilj,
tam je volja.**

Viktor E. Frankl

Lucijana s skupino sošolk na Svetih Višarjah

Ko pomislim, da sem letos bila s petošolci v Sloveniji, se mi zdi neverjetno, da je potovanje, ki sem ga veliko časa čakala, že mimo.

Vsa Rast XXXIX. se je 30. junija dobila na letališču in smo se z veseljem odpravili na pot. Ko smo prišli na Brnik, smo bili srečni, ker smo končno bili v Sloveniji.

Prvi dve noči smo prespali v Vipavi in naslednje tri tedne v Dijaškem Domu Poljane. Prva dva tedna dopoldne smo imeli Slovenski Jezikovni tečaj. Prvi dan smo imeli uvrstitveni test, da so nas razdelili po nivojih. Bilo je veliko dijakov, zato je bilo 14 različnih skupin. V moji skupini nas je bilo 12. Bili so nekateri sošolci iz Italije, Srbije in Nizozemske. Tudi sem imela prijateljico iz Buenos Airesa in dva sošolca iz Bariloč. Zelo prijetne so bile učne ure in veliko novih stvari sem se naučila v teku desetih dni. Res je bilo zanimivo imeti sošolce iz drugih držav, ker sem lahko spoznala druge ljudi. Lepo je bilo čutiti, da je bil slovenski jezik tisto, kar nas je vezalo.

Poleg tečaja smo že od prvega dne imeli na programu veliko lepih stvari. Nešteto krajev smo obiskali, zato bi najraje opisala

samo nekatere izmed njih, ki so mi bili najbolj všeč.

Gorenjska pokrajina je bila moja najljubša. Videli smo znamenitosti Kamniškega mesta in hodili smo do Slapa Peričnika, kjer smo si ogledali slikovit slap. Tudi smo videli prekrasno Logarsko dolino, kjer smo uživali naravo. Hodili smo po Debeli Peči, da bi se pripravili na Triglav. To je bilo res čudovito. Po Triglavu smo hodili dva dni. Prvi dan smo prišli do Kredarice. Prespali smo tam in naslednji dan smo prišli do vrha in se vsi skupaj vrnili. Tudi smo občudovali Blejski Vintgar in se kopali in veslali do otoka na Bledu. Večkrat smo se zvečer sprehajali po Ljubljani in včasih tudi podnevi. Kopali smo se v vodnem mestu Atlantis in imeli kupovanje v BTC-ju.

Na Primorskem smo se kopali v Izoli, Portorožu in tudi obiskali mesto Koper.

Na Notranjskem smo obiskali znamenite: Postojnsko in Škocjanske jame.

Na Dolenjskem smo se udeležili žalne slovenosti v Kočevskem Rogu, se kopali v Dolenjskih toplicah in videli Grad Otočec.

Na Štajerskem smo bili v mestu Ptuj.

Poleg Slovenije smo imeli možnost preživeti en dan v Trstu in dva dni na Koroškem. Z gondolami smo se tudi peljali na Sv. Višarje. To je pri tromeji z Avstrijo, Italijo in Slovenijo.

Zadnji teden smo imeli priliko obiskati sorodnike. Prve tri dni sem bila s prijateljico v Žireh, kjer so stanovali njeni sorodniki. Zelo lepo sem se tam imela. Potem sem šla k sorodnikom, ki so živeli v Dolah pri Litiji. Tam sem srečala sestrične mojega atija in njihove družine. Zelo lepo so me sprejeli. Pogovarjali smo se, jedli in igrali na harmoniko. Obiskala sem hišo, kjer je bival moj stari oče in vas, v kateri je preživel svojo mladost. Po dveh dneh sem šla v Stično. Tam me je sprejela sestra mojega starega očeta po mamini strani in vsa družina. Z veseljem smo se sprehajali po Dolenjski in si ogledali veliko lepega. Zadnji dan sem šla nazaj v Žiri, kjer smo se še malo sprehajali.

Naslednji dan smo zelo zgodaj

Rast 39 v Sloveniji na Blejskem Vintgarju

zjutraj vstali in se srečali vsi skupaj na letališču. Odpeljali smo se srečno domov.

Potovanje je že minilo a lepe spomine bom vedno ohranila v

svojem srcu. Nikoli ne bom pozabila na lepo slovensko zemljo, na izlete, na tečaj in na vse dobre prijatelje, ki so me spremljali na tem edinstvenem potovanju.

ZADELA ME JE STRELA

Kolumbijska zobozdravnica, gospa dr. Gloria Polo Ortíz, je bila v družbi uspešna in priznana. Potem je morala spoznati, da je življenje več kot denar, oblast in zabava.

Zadela jo je strela, pa se je vrnila v življenje

Knjižica, iz katere bomo ponatisnili njeno zgodbo, je prevod različnih delov originalnih predavanj, ki jih je imela gospa dr. Gloria POLO ORTIZ, zobozdravnica iz Kolumbije, ki še zdaj živi v Bogoti in se preživlja s svojim delom kot zobozdravnica; predavala je v španskem jeziku ob različnih prilikah (pri duhovnih vajah v župnijah in v drugih skupinah ter v svojih intervjujih pri katoliških radijskih in televizijskih postajah). Slovenski prevod je povzet po nemškem prevodu.

Gospa dr. POLO je rojena 30. novembra 1958 in je bila leta 1995, ko jo je zadela strela, stara šestintrideset (36) let.

Gospa dr. POLO izrecno poudarja, da ne dobiva nikakršnega plačila ali siceršnjih prejemkov od razširjanja pisnih pričevanj ali od DVD-jev, CD-jev in ostalih medijev, ki so v obtoku. Preživlja se s svojimi prejemki, ki jih dobiva kot medicinsko izobražena zobozdravnica. Za njeno predavateljsko dejavnost ne zahteva in ne prejema nikakršnih plačil in honorarjev. Zato jo povabijo mnoge župnije in molitvene skupine rimskokatoliške Cerkve v domovini in tujini.

Ima duhovnega voditelja, ki skrbi zanjo kot posebni dušni pastir in spovednik. To je častiti gospod župnik **Wilson Alexander Mora Gonzalez**, ki je istočasno župnik župnije »Pri svetem Križu« (Parroquia »La Santa Cruz«) v Bogoti/Kolumbija.

Njeno prizadevanje za rešitev duš si lahko razlagamo edino iz nje-nega doživljanja lastnega sojenja

v večnosti, ko ji je bilo izrecno naročeno, naj ne pričuje **samo 1000-krat**, temveč **1000 x 1000**. Ta izkušnja jo je pripeljala do tega, da je popolnoma spremenila svoje življenje in se zavzela z vso močjo in z vsemi možnostmi **za rešitev duš** in za **ново evangelizacijo** ljudi današnjega časa, ki jo je tako pogosto in tako vroče zagovarjal pokojni Janez Pavel II.

Velika opora pri tem misijonskem delu je bil zanjo njen mož Luis Fernando RICO RAMIREZ (rojen 25. maja 1957), ki je umrl povsem nepričakovano 7. oktobra 2006, ko mu je odpovedalo srce.

**NEVERJETNA ZGODBA
IZ ŽIVLJENJA GOSPE
DR. GLORIE POLO**

Od iluzije k resnici

To pričevanje je bilo prevedeno v nemški jezik po izvornih predavanjih v španščini. Tekst se lahko svobodno širi, kopira in uporablja za poročila, časopise in revije, TV in radio kot tudi po internetu, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

1 - Tekst, ki je pred vami, se ne sme krajšati in spreminjati – ne sme se iztrgati posameznih stavkov iz konteksta. Teksta ali dele teksta, slike, avdio- oz videoposnetke se brez izjeme ne sme prodajati ali dajati na posodo ali z njimi na kak drug način trgovati. Nadalje mora biti razločno zabeležen izvor teksta z internetnim naslovom: www.gloriapolo.net

2 - Te strani in njihove kopije oz. ponatise se sme uporabljati in razširjati le brezplačno in ne v želji po zaslužku.

Na spletnem naslovu: www.gloriapolo.net lahko obiščete spletne strani, ki poročajo o primeru gospe Glorie Polo v več jezikih.

UVOD

Če kdo od vas dvomi ali misli, da BOGA ni, in da je onostranstvo snov za snemalce filmov, ali če je

kdo mnenja, da je s smrtjo vsega konec, naj vzame v roke tole knjižico. Toda preberite jo od začetka do konca. Gotovo se bo vaše mnenje spremenilo, četudi je še tako skeptično.

Gre za dejstvo, za dogodek, ki je dobro dokumentiran in se je zgodil leta 1995. Gospa dr. Gloria Polo je Kolumbijka, zobozdravnica, ki je pri nesreči »umrla« - bila je tako težko poškodovana, da je nekaj dni ležala v »komi« in so jo ohranjali pri življenju le medicinski aparati. Če bi aparate izključili, bi takoj umrla. Zdravniki so že popolnoma obupali nad njo in so že hoteli odklopiti aparate. Le njena sestra, ki je prav tako zdravnica, je vztrajala, naj jih še pustijo delovati.

Med svojo komo je stala na drugi strani resničnosti, v onostranstvu, in se je smela spet vrniti, da bi bila pričevalka tistim, ki ne morejo verovati. **Torej nam je od tam pri-**

nesla sporočilo. Ampak preberite ga v naslednjih straneh rajši sami in to neposredno iz njenih ust ...

Gospa Gloria je smela v tem sobnem času, v mističnem doživetju, ki ga tako razločno opisuje, za trenutek pogledati v svojo »**Knjigo življenja**«. In to doživetje jo je tako pretreslo, da je po naročilu GOSPODA postala pričevalka v »**PUŠČAVI VERE**« današnjega časa. Pri tem sta bistvo njenega sporočila in njeno doživetje le pogled na neskončno ljubezen BOGA do človeka in na NJEGOVO veliko usmiljenje. Govori o isti temi kot sedanji papež Benedikt XVI. v prvi encikliki »**DEUS CARITAS EST**« (BOG JE LJUBEZEN).

**BOG nam vedno znova
daje dokaze,
pa vseeno zanikamo
NJEGOV OBSTOJ.**

Prihodnjič začetek

Majhen vijak je skupaj s tisoči drugimi vijaki bil privit v ogromni oklopni ladji. Spajal je dve jekleni plošči. Nekega dne je dejal:

»Malo se bom razkomotil. To je samo moja stvar in se nikogar ne tiče.«

Ko so drugi vijaki to slišali, so začeli protestirati:

»Si smešen? Če ti izpadeš, ne bo trajalo dolgo, pa bomo izpadli tudi mi.«

Dve veliki železni rebri sta zagnali alarm:

»Za božjo voljo, drži plošče skupaj! Če boš popustil, je konec z nami!«

Bliskovito se je po vsej ladji razširila govorica, da ima majhen vijak nekaj za bregom. Vse je bilo prestrašeno. Mogočno telo ladje je stokalo in se treslo v vseh spojih. Vsa rebra, jeklene plošče in vijaki so poslali sporočilo majhnemu vijaku in ga prosili, naj vendar ostane na svojem mestu, sicer se bo ladja potopila in ne bo nihče dosegel pristanišča.

+

V znani pariški muzej je več tednov zapovrstjo prihajala neka vlačuga in neutrudno opazovala tihožitje, na katerem sta bila kruh in vino. Paznik je postal nanjo pozoren in nekega dne jo je vprašal, kaj jo na tej sliki tako privlači. Odgovorila mu je:

»V njej vidim vse tisto, česar nisem nikoli imela: družino, domovino, otroke, prijatelje, resnično ljubezen.«

Duhovno življenje je objavilo

JURE VOMBERGAR

NOVEMBER

PRED 70 LETI (1940)

1. »Na Vahti smo se zopet zbrali na Čakariti in zmolili za naše rajne, katerim ne moremo ponesti na grob cvetja. Naša molitev pa ne pozna razdalj. Lepo število rojakov se je zbralo. Eno pa je bilo posebno zapaženo. Rajnega gospoda Jožeta Kastelica ni bilo letos... On je imel druga leta žalni nagovor.«

3: Novembrska številka **DŽ** je posvečena pokojnemu izseljenskem dušnemu pastirju **Jožetu Kastelicu**, ki se je to leto marca ponesrečil na gori Aconcagua. Besedilo je v slovenskem in španskem jeziku, kajti revija je istočasno tudi program prireditve v salonu San José (Azcuénaga 158), katero je uprava DŽ pripravila njemu v čast. Glavna točka prireditve je bilo predvajanje dokumentarnega filma, ki so ga posneli udeleženci odprave na Aconcagua in kateri se je pridružil pok. Kastelic. Filmana je tudi maša, ki jo je daroval Jože Kastelic na Plaza de Mulas v višini 4300 m.

V tej številki revije je tudi podatek, da je bil župnik **Anton Mrkun** prvi duhovnik, ki je obiskal slovenske izseljence v Argentini in ostal v Buenos Airesu šest mesecev že pred 12. leti (leta 1928). Župnik je znan v Sloveniji kot eden najbolj vnetih socialnih delavcev, ki ima mnogo zaslug za izseljensko gibanje med Slovenci. Letos je praznoval v Dobrepoljah 40-letnico mašništva.

PRED 60 LETI (1950)

1. **Opravilo za mrtve** so imeli Slovenci tudi to leto na Chacariti. Duhovnika Hladnik in Orehar sta opravila molitve, pevski zbor Gallus pa je zapel *Ecce quomodo moritur justus in Oj Doberdob*.

5: **Novo mašo je imel med rojaki salezijanec Ciril Kump** v prostorih Don Boscovega zavoda v Ramos Mejiji. Posvetil ga je papežev delegat z drugimi petdesetimi na evharističnem kongresu v Rosario.

5: **Obnova posvetitve Brezmadežnemu srcu Marijinemu** je bila v romarski cerkvi Nueva Pompeya v Buenos Airesu. Pridigal je župnik Gregor Mali, pete litanije je imel Anton Orehar ob asistenci lazaristov Lenčka in Petka. Nato so verniki skupno zmolili posvetilno molitev. Pri vsej slovesnosti je prepeval pevski zbor iz Ramos Mejije. Prišlo je okrog 400 rojakov.

19: Društvo Slovencev v Mendози je priredilo **Jeglič - Koroščevo proslavo** v dvorani maristov. Prelat dr. Alojzij Odar je predaval **o vladiki škofu Jegliču**, župan Majeršič pa **o dr. Antonu Korošču**.

PRED 50 LETI (1960)

1. **Za praznik Vseh svetih** so se rojaki spomnili svojih rajnih, ki so odšli s tega sveta. Slovenski dušni pastirji so opravili skupne molitve na pokopališčih, kjer počivajo naši rojaki: Chacarita-jugoslovanska grobnica, Morón, San Justo, San Martín, Lomas de Zamora in Olivos.

6: **Mladinski dan**, ki ga pripravita SFZ in SDO je bil na Pristavi v Moronu. Mašo je imel dr. Alojzij Starc, ki je pri pridigi dejal: »Ne smemo utoniti v tujem morju, tudi ne se zapreti sami vase, ampak z zgrajeno osebnostjo stopiti v svet in nevernim pokazati lik katoličana«. Sledilo je mladinsko zborovanje, na katerem sta govorila poslevodeči podpredsednik SFZ Franc Vester in pesnik dr. Tine Debeljak. Na programu je bilo še petje zborčka SDO, nastop otrok, lanuških deklet in članov SFZ. Novost je bila razstava dekliških ročnih del in tekma v odbojki med moštvoma kluba River Plate in SFZ.

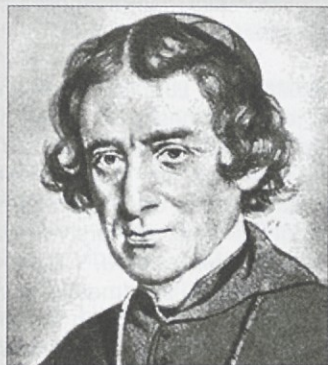
13: **Vseameriškega marijanskega kongresa** v Buenos Airesu so se udeležili tudi slovenski rojaki z duhovniki na čelu. V procesiji so spremljali podobo lujanske Marije od pilarske cerkve do kongresnega oltarja v Palermo. Zatam je bila posvetitev vsega ameriškega kontinenta Materi božji.

20: **Žegnanje v Slovenski hiši**, 5. obletnica blagoslovitve kapele, ki je sicer začasna, je bilo po stari slovenski navadi ves dan. Dopoldne sv. maša, med katero je pel Gallus, popoldne pa daljši program z nastopi otrok šolskih tečajev in dva govora: bivši celjski župan dr. Alojzij Voršič v imenu odbora za Slovensko hišo in višješolec Janko Sparhakl v imenu mladine. Končno je bilo še žrebanje 'rife'.

27: **Prvoobhajancev** na področju Velikega Buenos Airesa je bilo letos 69. Med slovesnostjo je pel otroški zbor šolskega tečaja iz Ramos Mejije, ki ga vodi Anica Šemrov.

27: **Novo mašo je daroval Danijel Vrečar SDB** v cerkvi Marije Pomočnice v salezijanskem zavodu v Ramos Mejiji. Govoril mu je Janko Mernik SDB, pel pa je ramoški zbor, ki ga vodi Gabrijel Čamernik.

Dokumentacijo o čudežu poslali v Rim

Baragov bilten, ki ga v ameriškem mestu Marquette izdaja Zveza škofa Baraga, na prvi strani poroča o živahnem delu te Zveze v zadnjih mesecih. Prav posebej o zbiranju gradiva za priznanje prvega čudeža na priprošnje božjega služabnika škofa Friderika Ireneja Barage, potrebnega za povzdignitev tega škofa do časti oltarja, pred tem pa je potrebna potrditev na sedežu Kongregacije za zadeve svetnikov v Rimu in papeževa odobritev. Zbrano gradivo so v navzočnosti marquetteškega škofa mons. Alexandra Sampleja zaprli, zapečatili in v Rim na naslov Kongregacije za zadeve svetnikov poslali 17. julija v stolnici sv. Petra v Marquette, vernike marquetteške škofije, ki jo je ustanovil prav škof Baraga, pa pozvali, naj molijo, da bodo škofa Barago lahko čim prej častili na oltarju. Baragov bilten tudi poroča o Baragovih dnevih, ki jih bodo letos praznovali 25. in 26. septembra pri Sv. Ignaciju v Michiganu. Slovenska maša bo 25. septembra ob 18.30 v cerkvi sv. Ignacija Lojolskega.

Iz Družine

iz naše kronike

METKA MIZERIT

OBČNI ZBOR SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE je bil v Slovenski hiši v soboto, 31. julija. Najprej so molili za pokoj umrlih članov Blaža Mikliča, Miha Gaserja in Alekse Ivanc Olivieri. Sledila so poročila: tajniško je prebrala predsednica dr. Katica Cukjati, sestavila ga je Teodora Geržinič Šturm. Vodja likovnega odseka prof. Andrejka Dolinar Hrovat je podala izčrpno poročilo o delovanju odseka. Sledilo je poročilo literarnega odseka – prof. Vinka Rodeta. Poročilo o Meddobju je podal glavni urednik Tone Mizerit. Tine Debeljak je pripravil in prebral poročilo znanstvenega odseka; blagajniško poročilo je prebrala predsednica SKA (pripravila ga je cont. Marija Patricija Mugerli). Predsednica dr. Katica Cukjati je podala svoje poročilo, ki je vsebovalo več misli o prihodnosti in tudi o delovanju SKA v preteklem obdobju. Za prihodnje delovno dobo 2010–2012 je bil izvoljen sledeči odbor: predsednica dr. Katica Cukjati, podpredsednik delegat dr. Jure Rode; vodja teološkega in filozofskega odseka delegat dr. Jure Rode; namestnik prof. Martin Sušnik; vodja literarnega odseka prof. Vinko Rode; zgodovinskega in družbenega odseka dr. Katica Cukjati; vodja likovnega odseka prof. Andrejka Dolinar Hrovat; vodja znanstvenega odseka Tine Debeljak ml.; glavni urednik Meddobja časnikar Tone Mizerit; blagajničarka računovodja Patricija Mugerli; pisarniška moč Teodora Geržinič Šturm; nadzorstvo Božidar Fink in dr. Andrej Fink.

Arh. Marjan Eiletz je organizaciji izročil odlikovanje z zlatim redom za zasluge RS (25.10.2005), ki ga je imel do sedaj v varstvu.

Po občnem zboru SKA je **PREDAVALA DR. KATICA CUKJATI** pod naslovom *Slovenska stvarnost*. Zanimivega predavanja se je udeležilo lepo število članov. Ob koncu so predavateljici stavili več vprašanj, na katere je rade volje odgovorila.

V soboto, 31. julija, so **UČENCI BA-**

RAGOVE ŠOLE ČESTITALI G. JANEZU PETKU CM, ki je **IZPOLNIL DEVETDESET LET**. Najprej ga je pozdravila voditeljica šole, kjer je 45 let poučeval verouk. Mala deklica mu je podarila šopek rož, nato so mu otroci in učiteljice zapeli venček narodnih pesmi. Gospod slavljenec se je ganjen zahvalil in spodbujal otroke, ne j gojijo slovensko pesem. Otroci so še zapeli *Veselite v srcu nosim in Kol' kor kaplic ...* še skupna fotografija za spomin in *Bog vas živi!*

OBLETNICA V HLADNIKOVEM DOMU je bila v nedeljo, 1. avgusta, pod geslom: *Iz zvestobe skupna rast*. Slavje 58. obletnice Društva Slovenska vas so rojaki začeli s sveto mašo, ki jo je daroval g. Jaka Barle CM. Med sv. mašo je pel otroški pevski zbor slovenske šole Friderika Barage pod vodstvom svojih učiteljic.

Po maši je bila akademija v Hladnikovem domu. Prinesli so obe zastavi in zapeli argentinsko in slovensko himno. Napovedovalka Kristina Mehle je pozdravila vse navzoče, potem pa je spregovoril predsednik Društva Slovenska vas g. Stane Jemec. Sledila sta pozdrava podpredsednice Zedinjene Slovenije prof. Nede Vesel Dolenc in odpravnice poslov Veleposlaništva RS gospe Mateje Lesar Markovič. Slavnostni govor je imel prof. Martin Sušnik. Med drugim je omenil, da je Društvo in delo v njem vsakemu v korist, da je važno ohranjati izročilo, vendar moramo rasti v prihodnost. Sledili so odrski prikazi z besedilom Ignacija Hladnika v režiji Cirila Jana. Snov se je nanašala na nakup zemljišča ob nastanku Slovenske vasi. Sodelovali so še Marko Kocjančič, Rotija Grbec, Tomaž Sušnik, Martin Sušnik, Boris Rot in Dani Grbec. Nastopili sta tudi otroška folklorna skupina pod vodstvom Helene Cerar in Borisa Rota ter mladinska folklorna skupina pod vodstvom Bogota Rozina. Za zvok in osvetljavo je poskrbel Andrej Nabergoj.

Po akademiji je bilo skupno ko-

silo ob lepo pogrnenih in okrašenih mizah. G. Jože Bokalič je blagoslovil jedi; njemu so se zahvalili za duhovno oskrbo. G. Janezu Petku CM pa čestitali ob njegovi devetdesetletnici. Kosilo je potekalo v prijetnem prijeteljskem ozračju. Gostje so se razšli, na igrišču pa so bile še nogometne tekme.

V soboto, 7. avgusta, je imela **ZVEZA SLOVENSkih MATER IN ŽENA ODSEK SLOVENSKA VAS** svoj **SESTANEK**. Predaval je lic. Janko Šmalc o »Drži«. Predavanje je bilo praktično in vse poslušateljice so bile zadovoljne.

40. MLADINSKI DAN V SLOMŠKOVEM DOMU je bil v nedeljo, 8. avgusta. Pred mašo so dekleta in fratje ob petju obeh himen dvignili argentinsko in slovensko zastavo. Sv. mašo je daroval g. Franci Cukjati, mladi pa so jo sooblikovali s petjem ob spremljavi inštrumentov. Pri pridigi je duhovnik postavil mučenca Lojzeta Grozdeta mladini za zgled.

Po zajtrku so sledile tekme v odbojki. V večernih urah se je začel kulturni program. Predsednik Slomškovega doma g. Marko Selan je čestital mladini k lepi obletnici in jih navduševal, naj tudi v prihodnosti pomagajo ustvarjati slovensko skupnost. Predsednik odseka SFZ Andrej Grabnar je pozdravil vse navzoče, se zahvalil za sodelovanje in želel, naj se naša pot vije iz roda v rod. Pri kulturnem delu so mladi pokazali zgodovino plesa. Branko Marinič je duhovito povezoval posamezne točke. Sledila je razdelitev pokalov. Pri dekletih je zmagala ekipa iz Našega doma San Justo, pri fantih pa moštvo Slovenskega doma San Martin. Predsednik Andrej se je zahvalil sodelavcem: Tatjani Panaino, Marti Selan Brula in Veroniki Javoršek. Sledila je prosta zabava.

V četrtek, 12. avgusta, je imela **ZVEZA SLOVENSkih MATER IN ŽENA** svoj redni **SESTANEK V SLOVENSki HIŠI**. Vodila ga je predsednica gospa Pavlina Dobovšek. Pri sestanku so gospe pripravljale svojo letno prireditve »Pesem dobrote«.

41. PEVSKO GLASBENI VEČER je bil v soboto, 14. avgusta, v Slovenski hiši. Zanimiva scena, ki si jo je zamislila Andrea Quadri Brula, je krasila oder. Prireditve je snemal na filmski trak Alberto Muha.

Napovedovalca večera sta bila Marjanka Ayerbe Rant in Leo Belec, deset mladih je predstavljalo razne osebnosti svetovne glasbe. Letos ni bilo zborov, nastopili so pevci solisti. Prva je zapela Florencia Hrovat. Potem sta se predstavila Tatjana in Matjaž Rožanec, ki sta štiriročno zai-grala na klavirju. Sledila sta Marjana Resnik in Maksi Vázquez Klemen (osnovnošolca). Nato sta zapeli sestri Karina in Zofija Novak ob spremljavi kitare. Prvi del programa je zaključila Lučka Marinič, ki je letos prvič nastopila in lepo zapela. Med odmorom je mladina postregla s pecivom in empanadami. V drugem delu je najprej nastopil že znani Toni Podržaj s svojo zvesto spremljevalko kitaro. Nato sta se predstavila Marjanka Grohar, ki je igrala na klavirju, in Dani Pavšer na violino. Sledila sta Klara Marinič, ki je pela in Pavle Mehle, ki jo je spremljal na klavirju. Presenetil je Tomi Sušnik, ki je ob klavirju postavil elektronske orgle in na oba inštrumenta izvabljal lepe skladbe. Večer sta zaključila Magdalena Jerman, ki je čudovito pela, in Martin Sušnik, ki jo je spremljal na klavirju; v drugi pesmi pa sta zapela v duetu. Za konec so vsi nastopajoči zapeli Mladinsko himno. Za razsvetljavo je poskrbel Aleks Šuc, ozvočenje je bilo na skrbi Pavla Malovrha in Pavla Erjavca. Lep program in plakate je oblikovala Klara Draksler.

Ob praznovanju otroškega dne je **BALANTIČEVA ŠOLA PRIREDILA DRUŽINSKO NEDELJO**. Pred kosilom so si otroci krajšali čas z iskanjem zaklada. V kletnih prostorih Našega doma so bile pripravljene lepo okrašene mize. Otroci so občudovali dobitke za srečelov. Vse navzoče je pozdravila voditeljica Balantičeve šole gospa Irena Urbančič Poglajen. V nagovoru je poudarila pomembnost krščanske družine in vrednote, ki naj jih starši pri vzgoji dajo svojim otrokom. Dušni pastir pater dr. Alojzij Kukovica je povabil vse navzoče k skupni molitvi

in petju Angel Gospodov. Mladenke in mladci so postregli okusno kosilo, ki so ga pripravili skrbni očetje in mamice. Ob posladku so začeli prodajati srečke in otroci so veseli prihajali po dobitke. Voditeljica je ob koncu spomnila, da Balantičeva šola stopa v biserni jubilej.

ROMANJE V LURDES. Argentinski Lurd je v predmestju, ki se imenuje Santos Lugares (Sveti kraji). Sredi XVIII. stoletja so se tu naselili frančiškani, ki so obdelovali zemljo, da bi dobili denar za varstvo Božjega groba v Jeruzalemu, v Sveti deželi. Čeprav je predmestje danes naseljeno in o nekdanjih kmetijah ni ne duha ne sluha, je ostalo ime. Tu so kasneje pozidali skromno kapelico, leta 1914 pa so začeli zidati današnje svetišče, ki naj bi bila kopija lurške bazilike v Franciji. Ob cerkvi je votlina z Marijinim kipom. Leta 1925 so darovali prvo mašo v kriпти. Veličastna bazilika Naše Lurške Gospe pa še danes ni popolnoma dokončana.

Slovenci romamo v Lurdes tretjo nedeljo v avgustu, letos 15. avgusta na praznik Marijinega vnebovzetja. Vsa pobožnost je bila tokrat v zgornji cerkvi. Rožni venec je molil Franci Korošec. Sledile so pete litanije Mater Božje z blagoslovom. Po mo-gočni baziliki je odmevalo ljudsko petje, ki ga je vodila priložnostna skupina s pevovodjem Andrejem Selanom. Na orgle jih je spremljal Janez Žnidar.

Sv. mašo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode, somaševala sta dr. Mirko Gogala in g. Marjan Bečan, ki je tudi pridigal. Pri homiliji je med drugim govoril o blaženem Lojzetu Grozdetu. Njegovo podobico pa so vsi romarji prejeli ob vstopu v svetišče. Sveto mašo je vodil Janez Filipič, prvo berilo je bral inž. Tone Kastelic, drugo pa ga. Marija Sušnik Mehle. Med sveto mašo je bila priložnost za spoved. Veliko rojakov je prejelo zakrament sprave in sveto obhajilo.

Ob koncu smo počastili Marijo s pesmijo *Marija skoz življenje* in ji obljubili, da jo bomo častili vsak dan ter se prihodnje leto vrnili na božjo pot v argentinski Lurd.

SLOVENSKI DOM V SAN MARTINU

je v nedeljo, 22. avgusta, predstavil prireditev **Ob taktu barv VIII.** V prvem delu je bila razstava akademske slikarke Andrejke Dolinar, ki ima čudovit slikarski opus. Predstavil jo je Andrej Makek. Obiskovalci, med katerimi je bilo več umetnikov, so si ogledali njene slike.

V drugem delu je nastopil kvintet Triestango, ki je pripravil odličen koncert. Kvintet sestavljajo sledeči: Maurizio Marchesich – bandonion, Stefano Furini – violina, Alberto Boischio – klavir, Fabián Pérez Tedesco – vibrafon, tolkala, Angelo Colagrossi – kontrabas. Gostitelj večera je bil Slovenski pevski zbor San Martin, ki je po prvem delu kot dobrodošlico zapel pesem *Nostalgias*. Med občinstvom sta bila tudi predstavnika Veleposlaništva RS in argentinski gostje. Skupina je med drugim nastopila tudi na Buenosaireskem festivalu tanga in žela lepo priznanje.

V četrtek, 19. avgusta, je imela **ZSMŽ ODSEK SAN MARTIN** svoj redni **SESTANEK**. Vodila ga je predsednica gospa Polona Makek. Žene so imele srečanje v kuhinji z gospo Anico Rode.

V MENDOZI SO PRAZNOVALI 61. OBLETNICO USTANOVITVE DRUŠTVA v soboto in nedeljo, 21. in 22. avgusta. Za to priložnost jih je obiskal Mešani pevski zbor San Justo pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar. V soboto so imeli slavnostni koncert. Dobrodošlico jim je izrekel g. Miha Bajda, ki je pozdravil tudi prof. Karla Groznika, predsednika Našega doma San Justo. Zbor je zapel sledeče pesmi: *Triglav; Dečle, to mi povej; Oj, v ves; Rožmarin; Rezjanska; Dajte, dajte; Marko skače; Amen; Shendandoah* (solo Martin Selan); *Volver; Buenos días su señoría; Ascendit Deus; I Want to go to heaven* (solo Dani Cestnik) in *Ride the chariot*. Po navdušenem ploskanju pa še *Zdrava Marija*.

Po koncertu so pevcem in vsem rojakom postregli z empanadami in mendoškimi vinom.

V nedeljo je zbor pel pri zahvalni sv. maši. Po maši je sledila proslava, kjer so nastopili skupaj Mešani pevski

27. marca je bila krščena v cerkvi Marije Pomagaj **MARJANA LUCIJA ČOP**, hčerka Marka Andreja in Lučke Oblak. Njena botra sta Alenka Čop Malovrh in Toni Oblak. Krstil jo je g. Franci Cukjati.
Foto Nataša Malovrh

25. aprila 2010 sta v sanhuški stolnici Sv. Justa in Pastorja sklenila zakonsko zvezo lic. **ERIKA L. POGLAJEN** in inž. **GABRIEL DELLACASA**.
Čestitamo!

V MENDOZI SO PRAZNOVALI 61. OBLETNICO USTANOVITVE DRUŠTVA v soboto in nedeljo, 21. in 22. avgusta. Za to

priložnost jih je obiskal Mešani pevski zbor San Justo pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar. - Prihodnjič več slik. Foto Božidar Bajuk

49. OBLETNICA V SLOMŠKOVEM DOMU je bila v nedeljo, 19. septembra. G. Franci Cukjati je blagoslovil na novo urejeno zelenico in lipo. Prihodnjič več slik. Foto Pavel Brula

zbor San Justo, Mendoški pevski zbor in Mendoški oktet. Slavnostni govornik je bil g. Stane Grebenc, najstarejši in bivši predsednik Društva Slovencev v Mendozi. Tine Šmon je podal pripoved o gradnji Doma. Za konec so vsi trije zbori zapeli venček »Pivskih pesmi«. Živijo Slovenija. Za slovo so si gostje in gostitelj izmenjali spominska darila. Sledilo je kosilo in prijeten pogovor, pri katerem so se poglobljale prijateljske vezi med obema Domovoma.

OBČNI ZBOR SLOVENSKEGA PLANINSKEGA DRUŠTVA V BARILOCAH. Po poročilih, ki so jih podali odborniki, je bil izvoljen sledeči odbor: predsednik Milan Magister ml.; podpredsednik Peter Drajzibner; tajnica Klavdija Kambič; namestnica Alenka Arnšek; blagajnik Marjan Grohar; namestnik Ivan Kočar. Odborniki: Matjaž Jerman; Marjan Mavrič; Milenka Razinger; namestnici odbornikov: Marta Malovrh Jerman in Veronika Razinger Grohar. Nadzorni odbor: Ciril Markež; Anica Arnšek in Janez Drajzibner.

Pesem dobrote III. je bilo gesto **SREČANJA ZVEZE SLOVENSkih MATEr IN ŽENA.** Letos je bilo v nedeljo, 5. septembra, v Slovenski hiši. Sveto mašo je daroval duhovni vodja Zveze dr. Jure Rode. Pel je pevski zbor žena iz San Justa pod vodstvom gdč. Anice Mehle, na orglah jih je spremljala ga. Anka Savelli Gaser.

Po maši so se vsi navzoči poklonili pred spomenikom domobrancem in žrtvam revolucije ter prižgali svečo v spomin.

Oder v Dvorani škofa Rožmana je bil lepo okrašen, delo g. Andreja Goloba. Ves program je povezovala ga. Ana Marija Klanjšček Hren. Najprej je spregovorila predsednica Zveze ga. Pavlina Dobovšek ki je povedala, da organizacija deluje že 44 let in je vse delo opravila iz ljubezni do vsega slovenskega življenja in iz spoštovanja ter razumevanja do rojakov v potrebi. Nagovor dr. Jureta Rodeta je osvetlil zgled svete Monike, matere svetega Avguština. Socialna referentka ga. Ančka Podr-

Govor predsednice Zveze ge. Pavline Dobovšek na srečanju. Prihodnjič več slik. Foto Marko Vombergar

čaj je podala letno poročilo. Sledil je koncert slovenskih pesmi. Zbor Zveze slovenskih mater in žena iz San Justa je zapel pod vodstvom gdč. Anice Mehle: *Po gorah je ivje; Dekle na vrtu in Travnički so že zeleni.* Družina Urbanija Koprivnikar je ob spremljavi kitare zapela: *Ti, ki iščeš; Ko bi vsi in Kjer lastovke gnezdiijo.* Nato so nastopili člani družine Grohar, ki so nam poklonili: *Sonček čez hribček gre; Tiha luna jasno sije in V hribih se dela dan.*

ZSMŽ pripravi vsako leto božične razglednice. Letos je Zveza povabila k sodelovanju šolske otroke, da bi narisali razglednice. Izbrane so bile risbe sledečih mladih umetnikov: Brandon Hess; Jana Urbančič; Karla Šmalc; Zofi Komar; Nikolaj Žagar. Predsednica ga. Pavlina Dobovšek jim je izročila priznanja v spomin na njihovo sodelovanje. Končno so stopili na oder člani Slovenskega instrumentalnega orkestra in nas razveselili s slovensko zabavno glasbo. Ob spremljavi harmonike pa je vse občinstvo prepevalo lepe slovenske narodne pesmi. Sledil je prigrizek z domačim pecivom in toplim čajem ter prijazen pogovor. Lep program srečanja je oblikovala Monika Urbanija Koprivnikar. Za luči in zvok pa je poskrbel Aleks Šuc.

PEVSKI ZBOR SAN MARTIN JE na povabilo nadškofa msgr. Andreja Stanovnika **OBISKAL CORRIENTES.** Škofija praznuje letos stoto

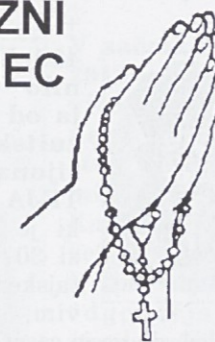
obletnico ustanovitve in v sklopu tega praznovanja je bil tudi koncert sanmartinskega zbora. Pevke in pevci (33 po številu) so odpotovali 3. septembra. V soboto so prispeli v Corrientes do mogočne stolnice *Nuestra Señora del Rosario.* Prijazno so jih sprejeli in pogostili, pozdravil jih je tudi msgr. Stanovnik in jim želel prijetno bivanje. Pevke in pevci so si pod vodstvom prijaznega vodiča ogledali mesto in njegove znamenitosti. Zvečer je bila slovesna procesija, ko so prenesli *Santísima Cruz de los Milagros* (Sveti čudodelni križ) v stolnico, kjer je maševal nadškof msgr. Andrej Stanovnik. Po končanem bogoslužju je nastopil Slovenski pevski zbor San Martin pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic. Zapeli so sledeče pesmi: *Večerni Ave; Pojoč se oglasimo; Komaj so grlice zapele; O Mati čistega srca; Dajte srebrni don; O Marija iz višave; Raduj se, Kraljica nebeška; Ave María; Dadme albricias hijos d'Eva. Adoramus te; Cantante Domino; Coral - Jesús alegría de los hombres; Canticorum jubilo; Ave Verum; En gratitud; Villancico in Gloria.* Na klavirju jih je spremljal prof. Walter Luis Lezcano.

Udeleženci so spoštljivo poslušali in ob koncu navdušeno ploskali. Za zaključek je spregovoril nadškof, ki se je zahvalil občinstvu in pevcem ter jim želel Božjega blagoslova in varstva Marije Pomagaj. Sledile so zahvale in obdarovanja.

Naslednji dan je zbor obiskal

mestece Itatí, kjer je znamenita božja pot. Veličastna bazilika, kjer kraljuje *La Virgen Morena* (temnopolta Devica), je bil cilj njihovega romanja. Sv. mašo je daroval nadškof msgr. Stanovnik, prepevali so otroci. Ob koncu je zbor zapel *Marija skoz življenje.* Pri petju se jim je pridružil tudi nadškof in z njimi zapel Mariji na čast. Zbor je nato zapel še nekaj verskih pesmi. Pod vodstvom vodiča so si ogledali baziliko in okolico. Gostitelji so jim postregli kosilo, nato se je od njih poslovil pater José Billardo, generalni vikar nadškofije. Po slovesu so se pevci zahvalili Bogu za vse milosti in dobrote, ki so jih uživali na romanju in se odpravili domov.

ŽIVI ROŽNI VENEC

SREČANJE MOLIVK IN MOLIVCEV ŽIVEGA ROŽNEGA VENCA je bilo v nedeljo, 12. septembra, v Slovenski hiši. Zbrali smo se v cerkvi Marije Pomagaj. Najprej je duhovnik izpostavil Najsvetejše, nato smo molili rožni

venec. Sveto mašo je daroval g. Dane Vrečar, ki je pri pridigi govoril o molitvi rožnega venca. Mašo je vodil inž. Tone Podržaj, berili pa sta brala Tinko Selan in ga. Cilka Lipar. Med mašo je bilo ljudsko petje, ki ga je spremljal na orglah g. Janez Žnidar, petje sta vodila ga. Terezika Prijatelj Žnidar in Tinko Selan. Po maši je gospa Marjetka Selan podala letno poročilo o stanju gibanja, ki ima sedaj 695 molivk in 190 molivcev iz Argentine, Slovenije; Kanade in Nove Zelandije. Letos je pristopila h gibanju ena molivka in štirje molivci. Umrlji so: 17 molivk in štirje molivci. Gospa Marjetka se je spomnila tudi gospe Marije Snoj, ki je umrla pred letom in je bila duša našega gibanja. Omenila je, naj se priporočamo blaženemu mučencu Lojzetu Grozdetu. Prebrala je resnično zgodbo o rožnem vencu blažene Matere Terezije ter povabila, naj bo rožni venec naša redna dnevna molitev. Sledilo je prijetno domače srečanje pri čaju in pecivu.

49. OBLETNICA V SLOMŠKOVEM DOMU je bila v nedeljo, 19. septembra, pod geslom **Spoštuj preteklo, živi danes, delaj za prihodnost.** Botra Doma ga. Kati Potočnik in častni član g. Herman Zupan sta ob petju obeh himen dvignila zastavi. Prof. Neda Vesel je napovedala slavje, vse navzoče je pozdravil predsednik Slomškovega doma Marko Selan. G. Franci Cukjati je blagoslovil na novo urejeno zelenico in lipo. Sledila je sv. maša; daroval jo je g. župnik

Križem po svetu in času

Franci Cukjati, ki je v pridigi nanizal misli ob geslu. Slavje je povzdignilo petje mešanega pevskega zbora pod vodstvom Marte Selan Brula, na orglah jih je spremljala Mirjam Klemenc Černe. Lic. Jože Oblak je, v imenu župnijskega sveta, predstavil nove liturgične predmete: oltar, ambon in podstavek za križ (zamisel arh. Tonči Koželnik Malalan, delo Oskar in Karel Pregelj ter Božo Urbančič). Po maši je gospa Andrejka Dolinar odprla likovno razstavo, dela Andree Quadri Brula, Helene Klemenc, Irene Žužek in Andrejke Dolinar. Sledilo je skupno kosilo, nato pa tekme v odbojki.

Popoldanski program je vodila prof. Neda Vesel Dolenc, ki je pozdravila vse navzoče, imensko pa predsednico Zedinjene Slovenije gospo Alenko Jenko Godec, častnega konzula RS g. Hermana Zupana in gospo, gospoda župnika Francija Cukjatija, vse predstavnike organizacij in bratskih Domov. Slavnostni govor je imel predsednik Slomškovega doma g. Marko Selan, ki je nanizal misli dr. Tineta Debeljaka ob otvoritvi Doma, ki so še danes pomembne in sodobne. Sledila je **IGRA ŽUPANOVA MICKA** (avtor Anton Tomaž Linhart) v režiji dr. Štefana Godca. V posameznih vlogah so nastopili sledeči igralci: Pavel Marolt - Tulpenheim; Silvi Škerlj Zakrajšek - Šterfeldovka; Martin Pustavrh - Monkof; Maja Podržaj - Micka, županova hči; Branko Marinič - Anže, Mickin ženin; Edi Cestnik - Glažek, šribar. Šepetalka Marija Novak Kinkel; scena Andrea Quadri Brula in sodelavci; kostumi Marcelo Brula; luči in zvok Tomaž Kinkel in Andrej Grabnar. Občinstvo se je izredno zabavalo ob tej veseloigri in posrečeni predstavitvi ter nagradilo igralce z burnim ploskanjem. Po igri je sledila prosta zabava.

**Biti človek
pomeni
najti smisel.**

Viktor E. Frankl

Tristo italijanskih lir je bila pred sto leti, l. 1910, velikanška vsota. To je bil tudi dolg, ki je ležal nad karmeličanskim samostanom Gallipoli in

ki ga nikakor ne bi mogle izplačati sestre karmeličanke s peko hostij za škofijo in z vezenjem liturgične opreme.

Sestra, ki je vodila samostan, je slišala o MALI TEREZKI iz Lisieux-a, ki je obljubila, da bo iz nebes pomagala ljudem na zemlji in da tam gori ne bo počivala do konca sveta.

Sestre so se začele k Terezki priporočati s tridnevnic. 15. januarja je prednica imela sanje, v katerih se ji je smehljala mlada karmeličanka in jo povabila, naj gre z njo v sprejemnico. Pokazala ji je škaflo in ji rekla: »Gospod se poslužuje nebeščanov kakor zemljanov. Tukaj imaš 500 lir, s katerimi boš plačala dolgove.«

Naslednje jutro so zares sestre našle vsoto 500 novo natisanih lir.

God sv. Terezije Deteta Jezusa praznujemo 1. oktobra.

400 let je minilo 11. maja od smrti jezuitskega misijonarja MATTEJA RICCIJA, ki je živel skozi 30 let na Kitajskem in z novim pristopom

dosegel, da ga je cesar privzel na svoj dvor. Naučil se je namreč kitajščine in se tudi prilagodil njihovi kulturi, ker je preštudiral učenje Konfucija. V Pekingu je bila celo zgrajena katoliška cerkev. Ricci je napisal knjigo »Razprava o prijateljstvu«.

Novembra lanskega leta je **Evropsko sodišče za pravice človeka v Strasburgu razsodilo**, da je v Italiji križ, obešen v šolah, kršenje načela o verski svobodi. Italijanski demokrščanski voditelj P. Luigi BERSANI je opomnil: **»Potemtakem bi morali zamenjati tudi koledar, saj ta temelji na rojstvu Jezusa Kristusa.«**

Joseph RATZINGER, danes papež Benedikt XVI., je rojen na isti dan kot Bernardette Soubirous, kateri

je Mati Božja v Lurdu razglasila dogmo o svoji brezmadežnosti, četudi je bila Bernardette nepismena. Bog dela preprosto in s preprostimi sredstvi.

Ko so Turki oblegali l. 1683 Dunaj, je **poljski kralj SOBIESKI prišel s svojo vojsko reševati mesto in avstrijsko cesarstvo.**

Predno je začel bitko s Turki, je dal darovati sv. mašo, pri kateri je sodeloval kleče in s prekrizanimi rokami na prsih in molil del rožnega venca. Na koncu je vzkliknil: **»Pojdimo sedaj pod varstvom Matere Božje.«** Zmaga nad Turki je dala znova zadihati takratni Evropi, ki se sedaj hoče sramovati svojih krščanskih korenin.

V Sloveniji se je leta 2009 povečalo število zakonskih raz-

vez za 2,3 odstotka v primerjavi s prejšnjim letom. Na 1000 sklenjenih zakonskih zvez je bilo 351 razvez. Pred razvezo so zakoni trajali povprečno 13 let.

+

Lojze GROZDE je imel za sošolca tudi dijaka iz svobodomiselnih družin. Razpravljal je z njim o verskih vprašanjih in dijak je Lojzeta cenil. Povabil ga je na svoj dom in ga fotografiral, kako sloni nad knjigo in si podpira glavo.

Ta dijak je bil kot sedmošolec dolgo v zaporu in je kasneje odšel med partizane.

Govorilo se je, ni pa bilo potrjeno za resnično, da je prav ta dijak spoznal Lojzeta na zadnji poti in ga dal mučiti.

+

» **JUNGER HELD DER NEUEN ZEIT**« (Mladi junak novega časa) je mladinska povest o Kristusovem mučencu, Alojziju GROZDETU iz Slovenije), ki jo je izdal l. 1950 švicarski pisatelj **GEROLD SCHMID**.

Uvodno besedo je knjigi napisal škof dr. Gregorij Rožman. Po 60 letih je Grozde postavljen za blaženega za vesoljno Cerkev.

+

Rimljani so navadno kaznovali s križanjem le sužnje in še to za zelo hude zločine. Rimskih državljanov pa zakonito niso smeli križati. Dr-

žavnik in sloveči govornik CI-

CERON je trdil, da če rimskega državljanu zvežejo, je to grdo dejanje; če ga pretepejo, je zločin; ... kaj naj rečem, če ga obesijo na križ? Za tako podlo stvar sploh ni mogoče najti imena kot ga zasluži.«

Bog Sin, Jezus, si je izbral za tisto dobo najbolj poniževalno smrt na križu, prihranjeno sužnjem, ki niso imeli nobenih človeških pravic. Zahtevali pa so križanje, ki je bila rimska kazen, ne judovska, bratje po krvi, kar je bilo še dodatno ponižanje.

+

Sloviti revolucionar **GARIBALDI** je imel željo obesiti zadnjega jezuita s črevami zadnjega kralja. Njegov vnuk, sin generala Ricciotti

GARIBALDI, je postal **JEZUIT** !

+

V Italiji se vsak **ČETRTI UMOR** dogodi v družinskem krogu. Verjetno bi številke iz drugih držav dajale

podobno sliko. Ali je temu mogoče odpomoči brez verskega pouka in vzgoje, brez družinske molitve in brez zvestobe zakoncev?

+

V začetku leta 2012 naj bi število svetovnega prebivalstva doseglo 7 milijard. Ali bo

Katoliška Cerkev sposobna dati tudi tej rasti odgovarjajoče število svetih duhovnikov? S povečevanjem človeških bitij naj raste tudi **NAŠA MOLITEV** za duhovniške poklice.

+

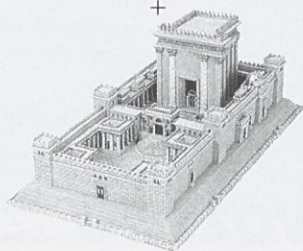
Po 8. septembru l. 1943 je bil akademik **Tone ZAJC** ujet kot legionar, bil sojen od partizanov in ubit. Ko je bil v zaporu, je dejal: »Če Bog zahteva naše žrtve, bodo slovenskemu narodu gotovo v velik blagoslov.« **OSAMOSVOJITEV** je gotovo ta blagoslov.

+

Po IV. stoletju je dal cesar **KONSTANTIN** prepeljati v Rim 28 STOPNIC, po katerih je stopal Jezus pred Poncija Pilata in se hranijo v lateranski baziliki. Po njih se gre na kolenih iz spoštovanja do Odrašenikove krvi, ki jih je oškropila.

+

Tempelj v Jeruzalemu, v katerega je hodil Jezus, je bil TRETJI TEMPELJ. Prvega je zgradil kralj Salomon, porušil pa l. 586 pr. Kr. **NABUHODONAZOR**. Tisti, ki so se vrnili iz babilonske sužnosti, so zgradili drugega in odprli l. 515 pr. Kr., tega pa je dal podreti Herod Veliki in dal sezidati tretjega. Bil je dokončan šele malo pred l. 70 po Kr., ko so ga Rimljani porušili.

+

SVETA TRNJEVA KRONA se je hranila v Jeruzalemu v Sionski baziliki do

6. stoletja. Pozneje so jo razdelili v več kosov in eden največjih se hrani v Parizu v cerkvi Notre Dame, odkar jo je kralj Luis v 13. stoletju dobil od carigrajskega cesarja Balduina II.

Zbral **M.Š.**

malo za šalo...

RICORD - Zdravnika Philippa Ricorda je bolnik milo prosil:

»Doktor, povejte mi resnico, ne zamolčite mi ničesar.«

»Ozdraveli boste, dragi gospod, prav gotovo,«

ga je miril Ricord. »Statistika pravi, da preboli bolezen, ki jo imate vi, le eden od stotih.«

»Kako?«

»No, vi ste ravno stoti, ki ga zdravim, in doslej nisem rešil še nobenega.«

FERNANDEL -

Francoski filmski komik Fernand Contandin - Fernandel se je odločil, da bo postal vegetarijanec. Kmalu zatem

ga je znanka zalotila, ko se je mastil z zrezkom.

»Za božjo voljo, Fernandel, saj ste pred nekaj dnevi rekli, da ste vegetarijanec!«

»Res je, a danes je torek in ob torkih se mi postimo.«

BERLIOZ - K francoskemu skladatelju Hectorju Berliozu je prišel mlad skladatelj, ki je želel, da mu mojster pove mnenje o njegovi skladbi.

»Vi sploh nimate smisla za komponiranje,« je rekel Berlioz, ko je slišal skladbo. »Priporočam vam, da se - dokler je še čas - lotite česa drugega.«

Čez nekaj trenutkov pa je skozi okno poklical razočaranega mladeniča in mu dejal:

»Dragi mladenič, ostajam pri svoji sodbi, rad pa bi vam povedal, da so tudi meni nekoč rekli nekaj podobnega!«

FRIEDRICH II. VELIKI -

Pruskega kralja je v njegovi zadnji bolezni zdravil hannovrski zdravnik Zimmermann.

»Ali ste že veliko ljudev spravili na oni svet?« ga je vprašal kralj.

»Ne toliko kot vi.«

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Državniki so največkrat slabi državljani.
- V socializmu je bilo življenje zelo naporno, zato pa smo zlahka umirali.
- Slovenci smo razdeljeni na dve nesimetrični polovici.
- Ne poznam niti enega tajkuna, ki ne bi začel svoje kariere kot komunist.
- Prej smo živeli boljše, predvsem pa smo umirali srečni.
- Na naših volitvah pogrešam črno skrinjico.
- Menda smo že v Evropi, ampak Evropa o tem nič ne ve.
- Zaskrbljen sem, ker je kvaliteta laži čedalje slabša.
- Ubijali niso tisti, ki so mislili drugače, ampak tisti, ki sploh niso mislili.
- Dokler sem molčal, so me vsi razumeli.
- Ne zaupajte ljudem, ki so bili vse življenje politiki.
- Mislim, da nekateri napovedujejo slabe čase po direktivi.

Grožnja novega totalitarizma? - Nadškof Charles Chaput 257

Evropa brez Boga »pekel« - Iz Družine 258

Kristus je Kralj, ki vlada z ljubeznijo - Po Benediktu XVI. 258

Vera se krepi s tem, da jo dajemo! - Benedikt XVI. 259

Za prenovitev obličja zemlje - François X. Nguyen van Thuân ... 260

Stanislav Kostka - Silvester Čuk .. 262

Nameni Apostolata molitve - Ivan Hočevar 264

Prošiti usmiljenje za svet - Sv. Favstina Kowalska 265

Kristjani - kvas družbe - Iz Družine 267

Začeti pri Božjem življenju, da bi razumeli stvarstvo - Tomáš Špidlík 268

Pater Pij 270

21. Mladifest - Iz Odmev Medžugorja 272

Iz branja ob evharističnem kongresu - Alojz Rebula 273

Gadafi govori čisto zares - Misijonar Piero Gheddo 274

Zasvojenost z glasbo - Bogdan Žorž 275

Zvišan krvni tlak - Barbara Kruhar Lorgar 276

Lepa si zemlja slovenska - Lucijana Jakoš 277

Zadela me je strela - Gloria Polo 278

Duhovno življenje je objavilo - Jure Vombergar 280

Dokumentacija o čudežu poslali v Rim - Iz Družine 281

Iz naše kronike - Metka Mizerit ... 281

Križem po svetu in času - M.Š. ... 284

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIJA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: Stane Snoj - Člani uredništva odbora: Marjana Batagelj, Metka Mizerit in arh. Jure Vombergar - Oblikovanje in prelom: Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Tisk: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - **ZDA:** Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - **ITALIJA:** Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - **Gorica:** Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - **AVSTRIJA:** Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$170; po pošti: \$220 - Bariloche: \$200 - **OBMEJNE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 90; brez BS: USD 65 - **AMERIKA:** DŽ+BS: USD 110; brez BS: USD 75 - **EUROPA:** DŽ+BS: €100; brez BS: €70; **OSTALE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 120; brez BS: USD 80. - Pošiljanje po več izvodov skupaj zniža poštno stroške - Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

Slovenska skupnost obhaja
PRAZNIK SV. REŠNJEGA TELESA
v cerkvi Marije Pomočnice v Ramos Mejiji
Foto: Marko Vombergar

DOMOBRANSKA PROSLAVA v Slomškovem domu v Ramos Mejiji - *Foto: Pavel Brula*

**DOMOBRANSKA PROSLAVA
v Slovenski hiši**

Foto: Marko Vombergar

Correo
Aéreo
Suc. 7 Bs. As.

FRANQUEO PAGADO
Concesión Nº 6395
TARIFA REDUCIDA
Concesión Nº 2560

La Vida Espiritual Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovana. Director: Mons. dr. Jorge Rode Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual Nº 90-877 Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 - C1289ABJ Buenos Aires - Argentina